

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVERNIGHT PUBLISHING®

broken promise

Do I continue to wait for a man that doesn't want me?
Or is it time for me to grow up?

JADE MARSHALL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**EVERNIGHT PUBLISHING tarafından yayınlandı®
Smashwords'de**

www.evernightpublishing.com

Telif Hakkı© 2024 Jade Marshall

ISBN: 978-0-3695-1084-6

Kapak Sanatçısı: Jay Aheer

Editör: Lisa Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Telif hakkı saklı olan bu eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. İncelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Country müziği seven tüm bayanlar için.
Yüksek sesle ve gururla çalın.

BOZUK SÖZ

Severn'in

Adamları, 1 Jade

Marshall Telif Hakkı ©

2024

Yazarın Notu

Kırık Söz, bazıları için tetikleyiciler içerebilir. Bir okuyucu olarak, tetikleyici uyarıları spoiler olarak görüyorum, ancak bir yazar olarak, bazen gerekli olduklarını anlıyorum. Her birini listelemeyecek olsam da, çok sayıda tetikleyici var, lütfen kendi tetikleyicileriniz için web sitemi kontrol etmekten çekinmeyin.

Web sitesi: <https://jademarshallauthor.wordpress.com>

Körü körüne gitmek isteyenler için, lütfen bunun bir kurgu eseri olduğunu ve karakterlerin herhangi bir durumunu veya eylemini göz ardı etmediğimi veya romantikleştirmek istemediğimi unutmayın.

Mutlu okumalar,

Jade Marshall

Parça Listesi

İyi Olanlardan Biri - Gabby Barrett
Drunk (And I Want to Go Home) - Elle King & Miranda Lambert
Tennessee Whiskey - Christ Stapleton
You Should Be Here - Cole Swindell
Die A Happy Man - Thomas Rhett
Black - Dierks Bentley
Think Of You - Chris Young & Cassadee Pope
Beautiful Crazy - Luke Combs
Bilmiyorsanız Diye - Brett Young
Hometown Girl - Josh Turner
Knowing You - Kenny Chesney

Önsöz

Altı Yıl Önce

Wesley Blake

Koyu kiraz rengi tabutu toprağa indirirlerken yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Kalbim kırıldı ve ruhum ikiye bölünmüş gibi hissediyor ve bunun kan kardeşlerimden birini gömmek zorunda kalacağım güne kadar hissedeceğim en büyük acı olduğunu biliyorum.

Tommy gitti.

En iyi arkadaşım öldü.

Beyin kanseri onu mahvetti ve şimdi huzur içinde. Ya da en azından papazın bize inandırmak istediği şey bu. Ama ben yalnızım. Kendimi bildim bileli yanımda olan kişi toprağa veriliyor ve normalin bu son versiyonuyla nasıl başa çıkacağım dan emin değilim. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk ama bu, kaybın üstesinden gelmeyi kolaylaştırmıyor.

Karanlık toprağın altında gözden kaybolurken bakışlarım tabuttan ayrılıyor ve mezarlıkta duran insanları tarıyorum, şemsiyeler onları en kötü hava koşullarından koruyor. Hava berbat, tıpkı benim gibi.

Ve sonra onu gördüm. Karmen.

Yağmurun altında tek başına duruyor, yüz hatları donuk, ayaklarına bakıyor. Vücudunun titremesinden ağladığını anlıyorum.

Birkaç uzun adımda onu göğsüme doğru çektim, kimin izlediğini umursamadan. Bu kız gözümün önünde büyüdü ve muhtemelen hissettiğim acıyı anlayabilecek tek kişi o. Tommy onun ağabeyi, tek kardeşi. Şu anda o on altı yaşında bir kız değil, her zaman peşimizde dolaşan o baş belası değil. Şu anda o benim ruh eşim. Acımız bizi hayatımızın sonuna kadar birbirimize bağlıyor. İkimiz de onarılamayacak kadar kırıldık.

Birbirimizin acısını soluyor ve sağanak yağmurda sessizce kalp ağrımızı paylaşıyoruz. Hıçkırıkları yatışana ve tabutun üzeri toprakla örtölene kadar ona sarılıyorum. Herkes gittikten çok sonra, mezarlıkta tek başımıza duruyoruz, yağmur üzerimize yağıyor ve bizi iliklerimize kadar ıslatıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor usulca ve keşke cevaplarım olsaydı ama kimsenin göremeyeceği yaraları iyileştirecek kelimeler yok.

"Yaşıyoruz," sözcükleri dudaklarımdan gayri ihtiyari dökölüyor. "Hayatı yakalıyoruz ve korkularımızı yeniyoruz. Hayallerimizin peşinden koşuyoruz ve sınırları zorluyoruz. Ve ne zaman bir şey başarsak, birini yensek ya da hayatımızda önemli bir an yaşasak, gülümseriz ve Tommy'nin bize tepeden baktığını biliriz."

"Bunu sevdim." Benden uzaklaşırken hüzünle gülümsüyor. "Hayatımı kendim için yaşıyorum ama onun için de yaşıyorum."

Başımı sallıyorum, , konuşamıyorum.

"Sonra görüşürüz," diyerek uzaklaşıyor.

Bileğinden tutarak tekrar bana dönmesini bekliyorum. "Senin için buradayım."

"Teşekkürler, Wesley. Ama Tommy gittiğine göre artık hayatına devam edecek ve beni unutacaksın."

"Sen ailedensin, Karmen. Sana göz kulak olacağıma dair Tommy'ye yemin ettim."

"Bu güzel bir fikir," diyor gözlerini devirerek. "Ama sana bu sözü tutmayacağım. Sen de hayatını en iyi şekilde yaşayabilmelisin." Ve sonra beni en iyi arkadaşımın mezarının yanında yağmurda yalnız bırakarak yanımdan uzaklaşıyor.

Beni sandığı kadar iyi tanımıyor. Bana ne zaman ihtiyacı olursa orada olacağım, kaybettiğı kardeşinin yerini doldurmak için orada olacağım ve Tanrı'nın yeşil dünyasında beni durdurabilecek tek bir kişi bile yok.

Bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim.

Birinci Bölüm

Karmen Jones

"Dik dik bakmayı bırakıp bir şeyler yapar mısın?" diyor en iyi arkadaşım Lenor ters ters bakarak.

"Bakmıyorum," diye karşı çıkıyorum, biramdan bir yudum alarak. "İnsanları izliyorum."

"Seni altı beri tanıyorum, Karmen. Herkese yalan söyleyebilirsin ama benim gözümü boyayamazsın."

Gözlerimi deviriyorum. Haksız değil ama hiçbir şeyi yüksek sesle itiraf etmeyeceğim. Bakışlarımı saplantımın nesnesi olan Blake kardeşlerin en büyüğü ve ağabeyimin en iyi arkadaşı Wesley Blake'ten başka bir yöne çeviriyorum.

Bunun ne olduğunu bile bilmeden önce bir karasevda olarak başladı, ancak zamanla tam bir saplantıya dönüştü. Dürüstçe söyleyebilirim ki ona kesin olarak aşığım. Başka erkeklerle görüşmüyorum bile. Sorun şu ki, bana hala onları şehirde takip eden küçük bir kızmışım gibi davranıyor. Beni bir kadın olarak görmüyor ve bu beni deli ediyor.

Kahkahalar bakışlarımı Wesley'nin kardeşi Adam'la birlikte oturduğu kabine geri çekiyor. Başımın belası Charlotte Wilson onun yanında duruyor, bir yandan gülerken bir yandan da elini onun omzuna koyuyor. Kendimi oturduğum bar taburesinden fırlatmak istiyorum ama Lenor elini kalçama koyarak beni tutuyor.

"Otur."

"Oturuyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Büyük kız külotunu yukarı çekip ona nasıl hissettiğini söyleyene kadar bu konuda hiçbir şey söyleyemez ya da " diyor. "O zamana kadar, o adil bir oyun."

Dudaklarından dökülen kelimelerden nefret ediyorum ama doğru olduklarını biliyorum. Yine de bu duymamı kolaylaştırmıyor.

Belki onu biriyle, herhangi biriyle görmek daha kolay olurdu, ama fahiş Charlotte'la değil.

Anaokulundan beri bu kız beni zorluyor, kendisine ait olmayan şeyleri alıyor ve etrafındaki insanlara tepeden bakıyor. Babasının ilçedeki en zengin adam olması, onun hepimizden daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Sadece kıyafetlerinin daha iyi olduğu anlamına gelir.

O boş, kibirli ve tam bir kaltak. Ve bir gün ona elimi süreceğim ve hiçbir para beni durduramayacak.

"Asla benim gibi hissetmeyecek," diye mırıldanıyorum ve barmene işaret ediyorum.

"Tekila," diyor Lenor bize ulaştığında.

Onu neden aradığımı bilecek kadar beni iyi tanıyor.

"Lütfen gecenin tadını çıkarabilir miyiz?" diye sordu.

İkimiz de shotlarımızı atıp tuz ve limon dilimleriyle bitiriyoruz. "Başka bir yere gitmek istemediğini biliyorum ama bu ezilmenin gecemizi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Özür dilerim," diyorum usulca.

"Seni seviyorum kızım, ama bu aşk hayatını ele geçiriyor. Tanrı aşkına, bugün senin doğum günün. Hadi dans edip sarhoş olalım. Bugün yaşadığın sorunlar yarın da olacak."

Bakışlarıyla bana yalvarırken ona bakıyorum. "Haklısın. Hadi biraz eğlenelim."

Lenor bir tur daha içki sipariş etmeden önce yüksek sesle kıkırdıyor. Bar, haftayı birkaç bira ve birkaç arkadaşla yüksek bir notla bitirmeye hazır insanlarla dolup taşıyor.

Yerel grup Cuma gecesi düzenli konserleri için hazırlanmaya başlıyor ve çok geçmeden yüksek sesli müzik üzerimize akıyor, solistin sesi tını ve dumanın mükemmel bir karışımı. Şimdiden, şarkının tadını çıkararak koltuğumda kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. Alkol damarlarımda dolaşıyor ve çok geçmeden etrafımdaki insanları, hatta Wesley'nin nerede olduğunu ya da kiminle konuştuğunu bile umursamıyorum.

"Merhaba seksi bayanlar," diyor Jacob Wilson barda yanımda yer bulurken. "Bu gece neden bu kadar güzel görünüyorsunuz?"

"Senin için değil," diyor Lenor ters ters bakarak. "Devam edin." "Sen beni yaraladın," o diyor elini onun üzerine koyarak

Göğüs. Onun tiyatrosuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Biliyorsun ben bir aşığım, dövüşçü değil."

"Size fırsat veren her kadını sevdiğinizin farkındayız," diye tersliyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya girdim.

Önümüzdeki beş dakika içinde kavga etmeye başlayacaklarını ve gecemizin cehenneme döneceğini biliyorum. Lenor ve Jacob, Jacob aldatana kadar çıkıyorlardı ve şimdi keskin diliyle derisinden şeritler kesmeden ona yaklaşıyor.

"Bu gece için, benim için, lütfen hepimiz iyi geçinebilir miyiz?" Önce birine, sonra diğerine kirpiklerimi kırıştırarak soruyorum.

Lenor gergin omuzları gevşemeden önce iç çekti. "Sadece seni sevdiğim için."

Jacob ellerini havaya kaldırarak gülümser.

Aralarının bozuk olması çok kötü. Üçümüzün birlikte bisiklete bindiğimiz ve hayatın basit olduğu günleri özleyorum. Ama çocuklar büyüyor ve işler karışıyor. Şimdi, özel durumlar dışında onları mümkün olduğunca birbirlerinden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Hadi doğum gününü kutlayalım," diyor gülümseyerek.

Wesley Blake

Kardeşimle oturmuş bira içiyor olabilirim ama dikkatim barda. Grubun çaldığı şarkı onun dolgun, jean giymiş kıcının sallanışını izliyorum. Ona odaklanmamam gerektiğini, lanet bir piç olduğumu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

Karmen Jones büyüdü ve büyüleyici bir genç kadın oldu. Oraya gidip ona mutlu yıllar dilemek istiyorum ama ne biliyorum. O yeşil gözleriyle bana bakacak ve herkesin bizi görebileceği bir yerde onu öpmemek için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kalacağım.

Charlotte yirmi dakika önce davet edilmeden yanıma sokulduğu yerden bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan geliyorum. İlgilenmediğimi biliyor, bunu açıkça belirttim ama her fırsatta bana asılmakta ısrar ediyor. Benim dikkatim onun erkek-fahişe küçük kardeşinde.

Severn küçük bir kasabadır, nüfusu iki binden azdır ve en yakın şehre bir saat uzaklıktadır. Bu, çok yüksek sesle osurursanız yerel gazetede ön sayfa haberi olacağı anlamına gelir ve herkes Jacob Wilson'ın aletini pantolonunun içinde tutamayan bir pislik olduğunu bilir. Bir diğerine geçmeden önce ona zaman tanıyan her kadını becerir.

Ve kolunu takıntılı olduğum kadına dolamış, boğazından aşağı bir shot döküyor, kelimenin tam anlamıyla. Bu gece ona neler oluyor böyle? Nadiren biradan daha sert bir şey içer ve bunun son bir saat içinde beşinci shot'ı olduğunu biliyorum.

Eğer ondan faydalanmaya kalkarsa, yemin ederim kışına tekme basarım.

Adam elini yüzümün önünde sallayarak dikkatimi çekiyor. Charlotte gitmiş ve ben şimdiye kadar fark etmemiştim bile.

"Ona biraz daha bakarsan kendiliğinden yanacak," diye şaka yapıyor kardeşim.

"Siktir git."

"Yapmayacağım!" diye nefes nefese kalır. "Beni buraya davet ettin ve belli ki bir müdahaleye ihtiyacın var."

"Ha?"

"Karmen'e bakıp durma. Erkek gibi ve ondan hoşlandığını söyle," diyor bira şişesini göstererek

Bana. "Pençesi ağrıyan bir ayı gibisin ve bu herkesi çıldırtıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim, gözlerinin içine bakarak. "Ben korumacıyım. Tommy'ye ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ölen en iyi arkadaşıma söylediğim son şey buydu." Her kelimeyi duyduğundan emin olmak için son cümleyi vurguluyorum.

Adam başını sallar. "Altı yıl oldu Wes. Her şeyi ettiğini anlamam için onun başka bir erkek bulmasını mı bekleyeceksin? Etrafta onu dışarı çıkarmak için bekleyen bir sürü erkek var ve eninde sonunda o da evet diyecek."

Ona ters ters bakıyorum. Onun başka biriyle birlikte olduğu fikri, öfke sistemime pompalanırken görüşümün yüzmesi için yeterli.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum öne doğru eğilerek, öfkem hareketlerimi belirliyor. "Ama ikimizin arasında hiçbir şey yok. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak." Yalanlar dudaklarımdan dökülüyor, zehir gibi tadı var ama kimseye gerçeği söyleyemiyorum. "Karmen Jones benim hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim. Onu başka bir şey olarak düşünmek iğrenç."

Arkamdan gelen şok nefesini duyuyorum ve her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Yavaşça başımı çevirdiğimde söz konusu kadının gözlerinde yaşlarla orada durduğunu görüyorum.

"Karmen," diye başlıyorum ama elini sözümü kesiyor.

"Kendine sakla, Wesley." Bir yandan boğazını temizlerken bir yandan da akmayan gözyaşlarını hızla geri kırıyor. "Senden ve Adam'dan doğum günümü kutlamak için bize katılmanızı isteyecektim ama kendinizi davetsiz sayabilirsiniz."

"Peki ya ben?" Adam kaşlarını çatarak sorar.

"Bilmiyorum," diyor kardeşime odaklanmadan önce bana doğru son bir bakış fırlatarak. "Benim iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Siktir, hayır! Bence çok seksisin." Kız gülümsediğinde kıkırdıyor, ben kabul etmesem de tüm düğmelerime bastığını çok iyi biliyor.

Yumruğumu masaya vurarak ona homurdanıyorum.

"O zaman bize katılabilirsin. Pislik ağabeyin egomun üzerine bastıktan sonra kendimi daha iyi hissetmem için sahte iltifatlarına ihtiyacım olacak."

"Karmen, öyle demek istemediğimi biliyorsun," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Bunu başka nasıl kastetmiş olabilirsin Wesley?" diye soruyor, başını eğip beni inceleyerek. "Boş ver. Görüyorum ki randevun dönüş yolunda."

Kovboy çizmelerinin topuğu üzerinde dönüyor ve güzel kışını dans pistinde gezdiriyor. Birbirlerinin yanından geçerlerken Charlotte ona ters ters bakıyor ve bu durumun düzelmeden önce daha da kötüye gideceğini biliyorum. Tabii eğer düzelirse.

Adam kabinden kayarak çıkarken, "Ayağını sokmanın yolu," diyor.

"Geleceği konusunda beni uyarabilirdin," diye yakınıyorum ve başımı masanın cilalı ahşap tablasına vuruyorum.

"Bunun beni söylemiştin."

Ona öyle bir bakıyorum ki, uzaklaşırken bir kez daha kıkırdıyor. Birkaç dakika sonra Karmen ve arkadaşlarına barda katılıyor ve bana doğru sırtlıyor.

Charlotte bir kez daha yanımdaki kabine kayıyor ve ben onu dışarı itmek istiyorum. Karmen'in bu kızla çıktığını düşünmesi fikrine katlanamıyorum.

"Tommy ile arkadaş olduğunuzu biliyorum," diyor manikürlü tırnaklarına bakarak. "Ama onun küçük şımarık kız kardeşinden sen sorumlu değilsin. Sen bir erkeksin ve hayatında bir kadına ihtiyacın var, peşine takılacak birine değil."

"Charlotte." Bana odaklanana kadar bekliyorum. "Daha önce de söyledim, ama tekrar söyleyeceğim. Seninle ilgilenmiyorum." Her kelimeyi onun kalın kafasına sokmayı umarak telaffuz ediyorum.

Kafatası. "Ve Karmen'in hayatında için her erkeğin şanslı olacağına inanabilirsin."

Bana dik dik bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, sonra da oflaya puflaya kabinden çıkıp hafta sonu kalabalığının içinde kayboluyor. Bakışlarım hemen barda Karmen'i arıyor, Adam'ın söylediği bir şeye gülerek başını geriye atmış. Göğsümün ortasını ovuyorum, oraya yerleşmiş olan baskıyı biraz hafifletmeyi umuyorum.

İkinci Bölüm

Karmen Jones

Bir noktada içki beni vurdu. O kadar sert ki barmenden bir bardak su istedim. Genelde dikkatsiz bir sarhoş değilimdir ama Wesley'nin söylediklerini duyduktan sonra artık gerçekten umurumda değil. İçiyoruz, dans ediyoruz, gülüyoruz ve ben mutluyum. Yanlış bir şekilde yaptığımı bilsem bile şu anda en iyi hayatımı yaşıyorum.

Tommy beni şimdi görseydi muhtemelen kıcıma tekme basardı ama bu da umurumda değil.

Lenor dans pistinde Adamla birlikte, Adam onu sallarken gülümsüyor ve sonra alçaltıyor. Jacob yüzünde özlem dolu bir ifadeyle sürekli onları izliyor ama ben bir şey söylemiyorum. Her şeyi berbat etti ve erkek gibi davranıp bunu telafi etmesi gerekiyor.

Müzik bangır bangır çalıyor ve etrafımızdaki insanlar da akşamlarının tadını çıkarıyor gibi görünüyor. İyi olana odaklanmayı ve diğer her şeyi arka itmeyi seçiyorum.

Jacob kişisel alanıma doğru eğiliyor, eli kalçamda duruyor. Normalde böyle bir şeye izin vermezdim ama içkinin etkisiyle şu anda biraz daha yavaş hareket ediyorum.

"Yine ters ters bakıyor," diye kıkırdayarak kulağıma fısıldıyor.

Jacob'ın olayı da bu. Tüm hatalarına rağmen o hala benim arkadaşım. Evet, Lenor'u incitti ama bu ikisinin arasında, bizim değil. O da beni en az onun kadar iyi tanıyor, tüm sırlarımı ve saklamak istediğim şeyleri. Dokuz yaşındayken beni üç blok boyunca taşımıştı ve kolumu kırmıştı. O her zaman hayatımın bir parçası oldu ve onu kardeşim gibi seviyorum. Başımı çevirip gülümsüyorum. O kadar yakınımda duruyor ki burun buruna geldik.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor dudaklarını yalamadan önce. "Sana dokunmamdan hiç hoşlanmıyor ve kafasının tepesi sanki

Siktir git."

"Bana iğrenç dedi," diyorum usulca. Sesim ancak fısıltı kadar ve beni duyduğunu bile sanmıyorum.

Tartışmak istediğim bir konu değil ama o sözleri söylediğinden beri zihnimde tekrar edip duruyor. Bunu söylediğini duymanın beni ne kadar incittiğini kelimelerle ifade edemem.

Jacob'ın dudakları beni hazırlıksız yakalayan nazik bir öpücükle dudaklarıma değiyor. O gitmeden önce onu itmeye ya da öpmeye karar verecek zamanım yok. Sarhoş beynimin artık beni öpmediğini anlaması ve gözlerimi açmam bir an alıyor. Etrafıma baktığımda Jacob'ın yerde yattığını ve eliyle kanayan burnunu kapattığını görüyorum.

Arkamda bir itiş kakış duyuyorum ve neler olduğunu görmek için dönüyorum. Adam Wesley'i , kollarını arkaya doğru çekmiş, Jacob'a bir kez daha ulaşmaya çalışıyor.

"Defol git barımdan!" diye kükrer.

Gözlerindeki o çılgın bakışı biliyorum. Her zaman çabuk öfkelenirdi ama şimdi kendini kaybetti. Onu bu noktaya neyin getirdiğinden emin değilim ama benim de öfkem alevlendi.

"Senin derdin ne lan?" Bağırıyorum. "Bu gece pislik ödüllerinde ikide iki yapıyorsun."

Eğilip Jacob'ın kalkmasına yardım ettikten sonra onu barın etrafından dolaştırıp ön kapıdan dışarı çıkarıyorum. İçeriden bağrışmalar duyuyorum ama deli arkadaşşıma bakmak için olanları görmezden geliyorum.

"Neden gülüyorsun?" Omzunu iterek soruyorum. "Özür dilerim," diyor kahkahaları arasında. "Ama bu komik."

"Düşündüğümde daha sarhoş olmalıyım çünkü hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Sana iğrenç dediğini söylemiştin ama seni öptüğüm an patladı."

"Sen öptü Ben için bkz. ne o olur ne yapacaksın?" I Kafam karışmış ve biraz da kızgın bir şekilde soruyorum.

Yakışıklı bir adam olmasına ve arkadaştan öte bir ilişkimiz olmamasına rağmen Jacob'a karşı hiçbir zaman ilgi duymadım ama bunun alkolden ve o andan kaynaklandığını düşünmüştüm. Bu gece bir erkek tarafından iki kez reddedildim.

"Karmen, o adam hem kendine hem de sana yalan söylüyor," diye açıklıyor Jacob. "Eğer senden hoşlanmasaydı, öpüşüp öpüşmememizin bir önemi olmazdı."

"Deli olduğunu , değil mi?"

"Ama ben iyi bir dostum. Ve şimdi bana bir iyilik borçlusun."

Başımı salladım. "Eve git ve yüzüne biraz buz koy. Ayrıca öngörülebilir gelecekte Wesley'den uzak durmanı öneririm. Kin tutmaya meyillidir."

Jacob gece mavisini kamyonetine atlayıp uzaklaşmadan önce gülümsüyor. Dışarıda, otoparkta durup sarhoş beynimin az önce olan her şeyi bir düzene sokmasını sağlamaya çalışıyorum. Jacob haklı mıydı? Wesley beni öptüğü için mi aklını kaçırdı yoksa hâlâ Tommy'ye verdiği sözü mü tutmaya çalışıyor?

Sanırım bunu tek bir yolu var.

Bara geri döndüğümde Adam'la göz göze geliyorum. Başını arka ofise doğru sallıyor ve ben de Wesley'nin orada olacağını biliyorum.

Tuvaletlerin ve deponun bulunduğu kısa koridora doğru ilerlerken, ofisinin kapalı kapısının önünde durup içerideki öfkelerini dinliyorum.

Wesley Blake

"Siktir!" Ofis sandalyemi odanın diğer ucuna fırlatarak kükrüyorum ve ahşap yapının parçalanmasını izliyorum. Masam dışındaki her şey çoktan yok edilmiş ya da devrilmişti.

O küçük pislik Jacob'ın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama dudakları onunkilerle buluştuğu an kırmızıyı gördüm. O çarpıcı bir

Yani eminim onu öpen ilk erkek o değildir ama ben ilk kez görüyorum.

Arkadaştan daha fazlası mı? Çıkarları olan arkadaşlar mı? Sadece bu düşünce bile beni yeni bir öfke nöbetine sokmaya yetiyor ve yumruğumu alçıpana geçiriyorum. Parmak eklemlerimdeki acı bile beni sakinleştirmeye yetmiyor.

Birisi kapıyı çalmadan içeri girerken ofis kapımın menteşelerinin gıcırdadığını duyuyorum.

"Siktir !" Kükrüyorum, ellerim ellerimi çekiştiriyor.

Saç.

Dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkacak zihinsel zekaya sahip değilim.

Adam şu anda. Ve sırf içimdeki bu duygudan kurtulmak için kendi kardeşime vurabilirim. Şu anda içimde her şey karmakarışıkmiş gibi hissediyorum.

"Bana bağırma."

Sesi etrafımı sarıyor ve yemin ederim içimdeki her şeyin rahatladığını hissediyorum. Jacob'la barımdan çıktığı an dünyayı yakıp kül etmek istedim. Onunla ya da başka bir erkekle eve gitme fikri, aklıma gelen her türlü karanlık düşünceyi ön plana çıkardı.

Döndüğümde onu masamın kenarında otururken buluyorum, son beş dakika içinde yıkmadığım ya da devirmediğim tek mobilya parçası. Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum, onu öpmek ve ellerimle boğmak arasında gidip geliyorum. Beni delirtiyor ve bu yüzden onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun, Karmen?" Sesim alçak ve çakıllı bir şekilde soruyorum.

Ofisimde yarattığım tahribatı önce bana sessizce bakıyor. Nefesimi tutmaya ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. O sessiz kaldıkça kalbim daha hızlı atıyor, korku ve beklenti içimde gümürdüyor.

"Seni seviyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum ve başka birini sevmeyi hiç denemedim bile. Ama artık bu saçmalığı yapamam."

Masamdan ve karşımda durup yukarı bakana kadar birkaç adım atıyor.

Sözleri zihnimde tekrarlanıyor ve kendimi alternatif bir evrene kaymış gibi hissediyorum. Sonunda hep istediğim kızı ettiğim bir evrene.

Beni başımın arkasından tutuyor ve ayak parmaklarının üzerinde durup dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken kendini yukarı çekmek için beni kaldıraç olarak kullanıyor. Beni öptüğü an kendimi kaybettim. Tadı tekila gibi ve güneş ışığı gibi kokuyor ve ben de elimde olmadan onu öpüyorum. Sol elimi güneşin öptüğü uzun sarı saçlarının arasından geçiriyorum ve ağzını yağmalıyorum.

Diğer elim kışının yanağını yoğurduğunda Karmen inliyor ve yemin ederim dizlerimin bağı çözülüyor. Her şey başladığı gibi bitiyor ve benden uzaklaşıyor, dudaklarını ve tadını da yanında götürerek beni yapayalnız bırakıyor.

"Bir karar vermelisin," diyor usulca, sesinde hüznü bir ton var. "Ya Tommy'ye verdiğin sözü tutup gitmeme izin verirsin ya da bir adım öne çıkarsın."

Taşaklarıma tekme yemiş gibi hissediyorum, sözleri parçalanmış ruhumu yırtarken mideme kramplar giriyor.

"O kadar basit değil," diyorum, kendimi açıklayacak kelimeleri çalışarak.

Başını sallıyor. "Yirmi iki yaşında bir bakireyim çünkü kendimi senin için saklıyordum. İlk öpücüğümü aldım çünkü arkadaşım senin itiraf ettiğinden daha fazlasını hissettiğini kanıtlamak istedi. Bunda karmaşık bir şey yok Wesley. Seni seviyorum ve seninle olmak istiyorum. Eğer aynı şeyi hissetmiyorsan, söyle. En azından o zaman hayatıma devam edebilirim."

Kelimeler beni terk etti, beynim onun itirafıyla kızardı. "Karmen," kısık sesle söylüyorum. "Ben bilmiyorum ne istiyorum."

Gülüyor, kırık, öfkeli bir ses.

"Bu benim sorumun cevabı," diyor öfkeyle. "Tek istediğim sendin. Şimdi, barından uzak duracağım ve

yolunuzdan çekilin. Lütfen bana da aynı nezaketi gösterin."

Ben daha cevap vermeyi düşünemeden kapının çarpmasıyla gitti. Bacaklarım sonunda pes etti ve kırım parke zemine çarptı. Adam görüş alanıma girmeden önce kim bilir ne kadar süre kapıya bakarak oturdum.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor, sözlerini öfke kaplıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

"Ama sanırım sıçıp batırdım."

"Üçte üç," diyor kardeşim başını sallayarak. "Ne?"

"Pislik ödülleri, kardeşim. Onu ağlattın."

Üçüncü Bölüm

Karmen Jones

İçerken dünyanın en iyi fikri gibi görünür. Akşamdan kalma olarak uyandığınızda, o kadar da değil. Yatağında uzanırken, yatak başlığına yaslanmadan önce mide bulantımın geçmesini bekliyorum. Beynim bir demiryolu çivisi tarafından yarılmış ve ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyor.

Sessizliğin içinde telefonumun mesaj sesi kafamda yeni bir zonklama yaratıyor. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde duran rahatsız edici cihaza ters ters bakıyorum ama almıyorum. Artık önceliklerim var.

Her şeyden önce mesanemi boşaltmam ve lanet dişlerimi fırçalamam gerekiyor. Sonra, dünyayla olmasa bile telefonumla yüzleşebilirim. Bugün ne kadar boktan hissettiğimin ya da dün gece ne kadar içtiğimin bir önemi yok, olan her şeyi hatırlayabilirim.

Banyodan çıkarken, ağrının hâlâ devam göğsümün ortasını ovuyorum. Gözlerim doluyor ama onlara karşı koyuyorum. Dün gece yeterliydi. Ayılana kadar saatlerce ağladım ve sonunda bitkin bedenim uykuya daldı. Kalp kırıklığı berbat bir şey ama en azından artık nerede durduğumu biliyorum. Bugün, yeni bir ben olma zamanı. Wesley'i geride bırakıp yaşamaya başlamanın.

Telefonumu elime alıp ekran kilidini açıyorum ve mesajlara bakıyorum. Hepsi on beş tane. Ve hepsi de Wesley'den. Derin bir nefes alarak gelen kutumu temizliyorum, bunu yapmadan önce tek bir tanesini bile açmıyorum. İletişim bilgilerine doğru ilerleyerek onu engelliyorum. Temiz bir molaya ihtiyacım var.

Bunu kelimelerle düzeltmeye çalışacak ama yapamaz. Gerçeği değiştirecek tek bir şey söyleyemez. Beni sevmeyen bir adamı seviyorum.

Yatak odama bakarken bir karar veriyorum, her şeyi değiştirecek bir karar. Yatağımdan bir kez atlamak

Giyinmeden önce hızlıca duş alıyorum. Parlak sabah güneşine bakarak güneş gözlüklerimi yüzüme takıyorum ve şehre doğru üç blok yürüyorum. Arabamı alabilirdim ama yürümek bana planımı düşünmek için zaman veriyor ve bugün yapmam gereken her şeyin zihinsel bir listesini yapmam gerekiyor.

Ana Cadde kalabalık. İnsanlar etrafta dolaşıyor, mağazalara girip çıkıyor ya da kahvaltı için arkadaşlarıyla ve aileleriyle lokantada oturuyor. Durup kimseyle sohbet , ayaklarımın beni hedefime götürmesine izin veriyorum. Cam kapıyı iterek açıyorum ve klimalı binaya giriyorum, üç çift göz hemen bana çevriliyor.

"Evimi kim satmak ister?"

"Ne?" Shane Blake kaşlarını çatarak soruyor. "Evi mi satıyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, masasının karşısına oturuyorum. "Ailem Florida'da ve Severn'de benim için hiçbir şey yok. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi."

"Emin misin?" soruyor usulca.

"Eğer komisyonu istemiyorsanız, eminim bunu yapacak başka birini bulabilirim."

Homurdanıyor. "Şehirdeki tek ajans burası, tatlım. Ve bu bana ait."

"O zaman lanet olası işini yap, Shane!" Yüksek sesle karşı çıkıyorum, içimde hayal kırıklığı kabarıyor. "Lütfen. Bunu benim için yap."

"Peki," diye iç geçiriyor, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. "Minimum eşik var mı?"

"Umurumda değil," diyorum dürüstçe. "Sadece bir ev. Birikimim var, eşyalarımı toplar toplamaz gideceğim ve satıldığında bana haber verebilirsin."

"Karmen, neler olduğunu bilmiyorum ama bunu iyice düşündüğüne emin misin?"

Ayağa kalkıp ona ters ters baktım. "Blake kardeşlerin işime karışmamasını istiyorum. Bana diğer müşteriler gibi davranın."

Hâlâ söyleyecek bir şeyleri olduğunu bilmeme rağmen başını sallıyor. "Listeyi . Çok ileri gitme çünkü satış tamamlandığında evrakları imzalaman gerekecek."

"Tamam."

Çekme benim Telefon itibaren benim
geri cep, I çek Lenor'un numarasını
çevir ve cevap vermesini bekle.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Çünkü bir kamyon tarafından ezildiğimi hatırlamıyorum."

"Harika," diye kıkırdayarak cevap veriyorum. "Boston'a taşınıyorum. Benimle gelmek ister misin?"

O konuşmadan önce aramızda bir sessizlik geçiyor. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

İşte bu yüzden o benim kankam, ölüm kalım meselem.

Wesley Blake

Karmen hayatımdan çıkıp gideli sekiz saat oldu. Tüm hayatımın en uzun sekiz saati. Mesaj üstüne mesaj gönderdim ve hatta aramaya çalıştım. Ama numaramı engellemiş olmalı çünkü ona ulaşamıyorum.

Evine mi gitmem gerektiğine yoksa için ona biraz daha zaman mı tanımam gerektiğine karar vermeye çalışırken mutfağında volta atıyorum. Onu yeterince iyi tanıdığım için muhtemelen çok kızgın olduğunu ve beni gördüğü anda yeni bir tane patlatacağını biliyorum. Ancak şu anda aklımdan geçen düşüncelerle marine olmasına da izin vermek istemiyorum.

Dün gece, çok uzun zamandır içimde tuttuğum sözleri söylemeliydim. Çünkü kardeşim haklıydı. Karmen Jones'a aşışım ve duygularımı saklamak ikimize de zarar veriyor. Yıllar önce Tommy'ye verdiğim sözü tutmak, neden olduğu tahribata ve acıya değmez.

Daha önce de tartıştık ve kavga ettik ama böylesini görmemiştim. Beni sevdiğini söyledi, beni öptü ve benim aptal kıcım hiçbir şey yapmadı.

Biri kapıyı çalıyor ve o kadar hızlı açıyorum ki neredeyse menteşelerini sökeceğim. Eşiğimde duran kadın umduğum kişi değildi.

"Lenor?"

Beni sertçe göğsümün ortasından itiyor. "Seni lanet olası aptal!"

Şimdi anlıyorum. Karmen'i ağılattığım için en iyi arkadaşım olarak bana yüklenmek için burada. Açıklamak istiyorum ama beni tekrar ittiği için buna fırsatım olmuyor.

"Karmen'in az önce ne yaptığını biliyor musun? Ne yapmakla meşgul olduğunu?"

Duyularımda korku patlıyor ve beni tekrar itmesini engellemek için Lenor'un kollarını tutuyorum.

" oluyor? Karmen iyi mi?"

"Hayır, seni salak!" diye bağırıyor yüzüme. "Lanet olası evini satılığa çıkardı ve biz konuşurken eşyalarını topluyor."

"Toplanmak mı?"

Kelimeleri duyuyorum ama sanki İngilizcenin nasıl çalıştığını unutmuşum gibi. Söylediği şeyler mantıklı gelmiyor.

"Evet, Wesley. Karmen Boston'a taşınıyor."

Kışın ortasında gölü kaplayan buzun içinden düşmek gibi. Önce uyuşukluk, sonra şok ve ardından tüm dünyam altüst olurken şiddetli bir acı.

"Bir şeyler yapmalısın" diyor.

"Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum," diyorum, dün geceki benzer sözleri tekrarlayarak. "O yetişkin bir kadın ve bu onun kararı."

Kelimeleri dudaklarımdan geçirmek fiziksel olarak acı veriyor. Belki de bu onu bırakmam gerektiğinin bir işaretidir. Hayatında ihtiyacı olan adam ben değilim ve onu

Boston ikimize de bu olayı unutmamız için bir şans verecek.

"Gerçekten gitmesine izin mi vereceksin? Senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim Wesley Blake."

Burada kalmıyor, çıkarken kapıyı çarpıyor. Kanepeye düşüp başımı ellerimin arasına aldım. Korkaklık mı ediyorum? Kalbimi ortaya koymak zorunda kalmamak için gitmesine izin mi veriyorum? Yoksa gitmesine izin vererek doğru şeyi mi yapıyorum?

Tommy kız kardeşi için en iyisini istedi. Her zaman kimsenin yeterince iyi olmadığını söylerdi ve buna ben de dahilim. Onun için yeterince iyi olmayabilirim ama daha sonra başına bela olacak ani kararlar vermesini engelleyebilirim. Telefonumu kapıp kardeşimi aradım.

Telefonu açtığı anda "Satın alacağım,"
diyorum. "Neyi satın alacaksın?"
"Karmen'in evi."

"Onun evini alacaksın ama ona nasıl hissettiğini söylemeyecek misin? Neden tüm bunların bir şekilde senin suçun olduğu hissine kapılıyorum?"

"Sizinle ilgisi olmayan konularda fikrinizi sormak için aramadım."

"Tıpkı onun gibi konuşuyorsun, biliyor musun?" diyor yumuşak bir sesle.

Kardeşlerimin beni sevdiğini ve sadece yardım etmek istediklerini biliyorum ama keşke benim işime karışmasalar.

"Evraklar hazır olduğunda bana haber verin."

Söyleyeceği başka bir şeyi dinlemeden görüşmeyi sonlandırıyorum. Param var ve ne kadara mal olacağı umurunda değil. Bir ev almak için para biriktiriyordum, böylece hayatımın geri kalanında barın üzerinde yaşamak zorunda kalmayacaktım. Artık bir evim var, içinde hiç yaşamayacak olsam bile.

Dördüncü Bölüm

Karmen Jones

Hayatım boyunca bu evde yaşamış olmam beni şaşırtıyor. Her zaman bu güvenli alan olmadan kaybolacağımı düşündüm ve şimdi onu geride bırakıyorum. Tüm hayatımı toparlamam ve şehirde uygun bir daire bulmam altı saatten az sürdü.

Tüm hayatımı değiştirmenin bu kadar kolay olacağını asla hayal edemezdim ama önümüzdeki hafta bir iş görüşmem bile var. Sanki her şey yerli yerine oturuyor, sanki izlemem gereken yol tam da buymuş gibi.

Telefonum çalıyor ve ekranda Shane'in adı yanıp sönüyor.

"Yemin ederim Shane, eğer beni bundan vazgeçirmek için ararsan, bu evi yerle bir ederim."

"Hiç de değil," diye sakın bir şekilde cevap veriyor, tehdidimi dikkate bile almıyor. "Aslında evinizi sattığımı söylemek için aramıştım."

"Tanrım, çok hızlısın."

"İşimde iyiyim. Harika bir evin olması da yardımcı oluyor," diye kıkırdayarak cevap veriyor. "Yeni sahibi Pazartesi günü evrakları imzalayacak ama ne zaman vaktin olursa uğrayabilirsin."

"Bir saat içinde şehir dışına çıkıyorum. Sen hala ofiste misin?"

"Bekleyeceğim."

Ben tartışmadan görüşmeyi sonlandırıyor ama bu sadece Shane. Her zaman ani ve açık sözlü olmuştur ve ben buna alışkınım.

Son iki kutuyu da alarak küçük kırmızı hatchback'ime taşıyor ve arka koltuğa koyuyorum. Bagajı boş bıraktım çünkü Lenor'un yanına ne kadar eşya almak isteyeceğini bilmiyorum ve ona yeterli alan kalmasını istedim.

Evin içinde dolaşıp unuttuğum bir şey olmadığından emin olduktan sonra bir bardak buzlu çayla arka verandaya çıkıp arkadaşımın evine gitmeden önce on dakika daha bekliyorum.

Güvertedeki sandalyelerden birinde oturan bir adam gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama onun Wesley, bugün ya da bir daha asla görmek istemediğim tek kişi olduğunu hemen . Diğer sandalyelerden birine oturup sessizce içkimi yudumluyorum. Ona söyleyecek başka bir şeyim yok ama burada olmasının bir nedeni olmalı. Kalbimi çoktan ortaya koydum ve bu onun için yeterli olmadı.

"Tommy ile ağaç ev yapmaya çalışırken bacağımı kırdığım günü hatırlıyor musun?"

Onun sözleri bakışlarımı bahçenin uzak köşesindeki meşe ağacına çekiyor. Yaptıkları merdiven ve iskelet hâlâ orada duruyor ama onu hiç bitirmemişler.

"Neden buradasın Wesley?"

"Sen benden daha çok ağladın," diyor soruma cevap vermeden. "Nedenini hiç anlamadım. Ben on yedi yaşındaydım, sen sadece on iki yaşındaydın."

"Hafıza şeridinde bu yürüyüşün ne anlamı var? Gitmem gereken yerler var."

O günü çok net hatırlıyorum. Wesley'i sevdiğimi ilk o zaman fark etmiştim. Ailem ne derse desin onun iyi olmayacağından korkuyordum. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Ben onunla yüzleşene kadar bana bakıyor.

"Özür dilerim." "Harika."

"Hayır, Karmen, beni dinlemene ihtiyacım var," diyor ciddi bir şekilde. "Özür dilerim. Sana dünyaları verebilecek birini hak ediyorsun. Seni mutlu edebilecek biriyle birlikte ."

"Artık bir önemi yok Wesley. Artık büyümem ve zihnimde yarattığım bir peri masalını değil, gerçek bir hayatı yaşamaya başlamam gerektiğini biliyorum."

"Seni asla incitmek istemedim."

"Kime aşık olacağını seçemezsin, Wes. Bu senin suçun değil."

İlk gözyaşım yanağımdan süzülmeden önce ayağa kalkarak çocukluk evime Wesley Blake için ağlamayı bıraktığıma yemin etmiştim ve bir gün bırakacağım. Ama bugün o gün değil.

Wesley Blake

Güneş batana ve milyonlarca yıldız gökyüzünü süsleyene kadar verandada oturuyorum. Muhtemelen kimsenin bir şeyi etmediğinden emin olmak için bara , ama kendimi kalkmaya zorlayamıyorum.

Adam bir saattir yanımda oturuyor. Tek bir kelime bile etmedi ama bir şeyler söylemek için can attığını biliyorum.

Telefonum çalıyor ve görmezden geliyorum. Bir, iki, üç kez. istediğim kişi olmadığını biliyorum, bu yüzden kimin aradığının bir önemi yok. Sonra Adam'ın telefonu çalıyor ve beni sersemliğimden kurtarıyor.

"Shane, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Aceleyle ayağa kalkmadan önce kardeşimizi dinliyor. "Wesley ile birlikteyim. Yola çıkıyoruz."

" oluyor?" Ben soruyorum.

Kardeşimin yüzündeki korku ifadesi kanımı dondurdu.

"Hastaneye gitmemiz gerek. Annem kalp krizi geçirdi."

Arabasına doğru adım atarak benden uzaklaşmaya başladı bile. koşmadan önce sözlerini anlamam bir saniyemi alıyor. Ben yolcu koltuğuna atladığımda o çoktan geri geri gidiyordu.

Adam deli gibi araba kullanıyor, Severn'in sakin sokaklarında hızla ilerlerken dörtlüleri yanıp sönüyor. Bu sadece bir

Şehrin dışındaki hastaneye arabayla on dakikada varıyoruz ama otomatik cam kapılardan geçene kadar sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyoruz.

Shane'i gördüğüm an çok geç kaldığımızı anladım.

"O gitti," diyor ve ben Adam'ın bacaklarının tutmamasını ve soluk mavi muşamba zemine yığılmasını ağır çekimde izliyorum.

Adam aramızdaki en genç ve hala evde yaşayan tek kişi. Bu durum en çok onu etkileyecek. Küçük kardeşimin hıçkırığa ağlamasını izlerken, onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim için kalbim parçalanıyor. Shane ve ben kalkmasına yardım ediyor ve onu duvara dayalı bir sandalyeye götürüyoruz. Hiçbirimiz konuşmuyoruz ama hepimiz hayatın asla eskisi gibi olmayacağını biliyoruz.

Beşinci Bölüm

Karmen Jones

Severn'den ayrılalı birkaç saat oldu ve Wesley ile arama koyduğum her kilometrede kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kalbim hala acıyor ve bir düğmeyi çevirip onu sevmeyi bırakamayacağımı biliyorum, ama onu her gün görmemenin ya da sahip olduğum anıları sürekli olarak yeniden yaşamanın yardımcı olacağından eminim.

Elli mil işareti yanımızdan geçip gidiyor ve ben yeni hayatımızın başlamak üzere olduğunu bilerek gülümsüyorum.

Telefonum çalmaya başladığında Lenor gülerek, "Bunu gerçekten yaptığımıza inanmıyorum," diyor.

Shane'i görmezden gelmeyi düşünüyorum ama evin satışıyla ilgili bir şey olabilir, o yüzden cevap veriyorum.

"Normal insanların öğleden sonra beşten sonra çalışmayı bıraktığını biliyorsun, değil mi?" Kıkırdayarak söylüyorum. "Hep çalışıp hiç oynamamak Shane'i çok sıkıcı bir çocuk yapar."

Aramızdaki sessizlik kadar uzun sürüyor ki, aramanın kesilip kesilmediğini kontrol etmek için cihazı yüzümden çekiyorum.

"Shane?" İçimi bir korku kaplıyor ve konuşmasını beklerken hızla omzuma doğru çekiliyorum. "Sorun nedir?"

"Eve dönmen gerek tatlım," diyor, eski tanıdık lakabını kullanırken sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Annem öldü."

Telefonum elimden düşüyor ve şok vücuduma yayılıyor. Lenor'un arka planda konuştuğunu duyuyorum ama hiçbir kelime duymuyorum. Yeni bir acı içime yayılıyor ve kalbimin farklı bir yerini parçalıyor. Bu duyguyu biliyorum.

Kayıp.

Keder.

İnançsızlık

.

Lenor elini omzuma koyuyor, ben de ona dönüyorum.

"Benim sürmeme izin vermelisin." "Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum.

"Bebeğim, biz olmuştur oturmak Burada için ve son Otuz dakika. İyi değilsin."

Başımı sallayarak arabamdan çıkıyorum ve Lenor da aynısını yaparken kaputun etrafında yürüyorum.

"Bu gece için bir otel bulmalı ve yarın geri dönmeliyiz," diyor arabayı tekrar yola çekerken.

"Orada olmam gerek."

"Emin misin?" diye soruyor usulca, arkasını dönebileceği bir yer . "Az önce gittin."

"Tommy öldüğünde o da oradaydı," diyorum usulca. "Onun için orada olmalıyım. Bayan Blake de benim için en az kendi annem kadar önemliydi. Son saygılarımı sunmalıyım."

Başını sallıyor, radyonun sesini açıyor. İkimiz de neler olup bittiğini tartışmak istemiyoruz. Müziğin açarak geri dönmek en iyisi. Oraya varana kadar bu yürek parçalayıcı gerçeğe yüzleşmekten kaçınabiliriz. Ve o zaman bile ne yapacağımı bilmiyorum.

Severn'e geri dönerken güneş doğmaya başlıyor. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ayrıldık ve geri döndük ve bu konuda nasıl hissettiğimden tam olarak emin değilim. Başka biri olsaydı geri dönmezdim ama bu Wesley. Onu terk edemem. Sadece onu da değil, Adam ve Shane'i de. Onlar her zaman ailemin bir parçası oldular ve hepsi benim için aynı şeyi yapardı.

Ana caddeden aşağı inerken "Beni bara gerek," diyorum.

"Karmen..."

"Yapma. Ben iyi olacağım. Bunun sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim," diye araya girdim. "Şu anda acı çekiyor ve o benim arkadaşım, başka bir şey olmasa bile."

"İyi," o mırıldanıyor. "Ama Yapma. söyle
I yapmadı Seni uyarıyorum."

"Not edildi."

Lenor beni bırakıp gittikten sonra yedek anahtarı kullanıyorum. O gitmeden önce arabamdan üstümü değiştirecek bir şey almadım ama ülkeyi terk edecek değil ya, sadece annesinin yanına gidiyor.

Kendimi içeri bırakıp, merdivenlerden onun dairesine çıkıyorum. İkinci basamağın korkunç bir şekilde gıcırdadığını ve hâlâ uyuyorsa onu uyandırma riskini almak istemediğimi hatırlayarak üzerinden atlıyorum. Yavaşça açık mutfağına doğru ilerliyorum, yürürken dairelerimi çıkarıyorum.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda onu uyurken bulmayı umuyorum ama en sevdiği kahverengi koltuğunda oturmuş pencereden dışarı bakıyor ve bir sigara içiyor.

"Basamağı hatırlar mısın diye merak ettim," diyor bana bakmadan.

"Nasıl unutabilirim ki?"

Elindeki sigarayı kapıyorum ve pencerenin yanındaki küçük bankta otururken bir nefes çekiyorum.

"Ben bıraktığımda senin de sanıyordum," diyorum gergin sessizliği doldurmak için.

"Neden buradasın, Karmen?"

Acı göğsümü dolduruyor ve aklımdan geçen kelimelerle ona saldırmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Acı çekiyor ve saldırıyor.

"Buradayım çünkü sen benim arkadaşımsın." "Hayır, değilim."

Wesley Blake

Şu anda Karmen'in etrafında olmayı kaldıramıyorum. Aklım ve duygularım . Savunmasızım.

ve öngörülemez ve önceki deneyimlerimden biliyorum ki bu kombinasyonun sonu asla iyi bitmez.

"Affedersiniz?"

"Sen benim arkadaşım değilsin. Ben kardeşinin arkadaşıydım."

Sigarasını söndürdükten sonra ayağa kalkıyor ve bana dik dik bakıyor. Elleri kalçalarında ve bebek pambesi atleti karnının bir kısmını gösterecek şekilde kalkmış.

"etme," diye ediyor.

Onu hazırlıksız yakaladım ve kucağıma çektim.

"Ben senin lanet olası arkadaşın değilim, Karmen," diyorum her kelimeyi vurgulayarak. "Ben doğru olanı yapmaya çalışan bir adamım ve sen bunu yapmayı çok zorlaştıran bir kadınsın."

"Ne?"

"İçiyordum. Hem de çok," diyorum ki gerçeği bilsin. "İçki ve duygu yüklü durumlar nadiren iyi sonuç verir." Başparmağım açıkta kalan deri şeridini ovalıyor ve bakışlarım harekete sabitleniyor. "Burada olmamalısın."

"Wesley?"

"Ben doğru olanı yaptım," diyorum usulca ama artık onunla konuşmuyorum. "Seni kendimden uzaklaştırdım. Ama şimdi buradasın ve ben artık iyi adam olmak istemiyorum."

Elleri yüzümü kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Eğer sana gerçeği söylersem, her şeyi mahvederim. En iyi hayatını yaşamak ve iyi bir adam bulmak için gitmen gerekiyor," diyorum ve sonunda beni dinlemesi için dua ediyorum.

"Sen iyi bir adamsın," diye fısıldıyor. "Tommy senin tanıdığı en iyi adam olduğunu söylerdi."

Sözleri bana bir kamyon gibi çarptı. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Arkadaş olduğumuzu, beni bir kardeş gibi sevdiğini biliyordum ama asla böyle hissetmemişti. Küçükken başım hep belaya girerdi. Okulda, ailelerimizle, hatta kanunla bile. Asi ve zor biriydim, ama her zaman Tommy vardı, kafamın içindeki ses beni

Daha iyisini yap, daha iyi ol. Hak etsem de etmesem de bu lanet barı almama ve kendim için yeni bir yol açmama yardım etti.

Başımı boynunun kıvrımına kadar indiriyorum.

"Gitmeni istemiyorum."

"Hiç ayrılmak istemedim," diye yanıtlıyor. "Ama artık burada nasıl olacağımı bilmiyordum."

"Eğer I söyleyen ve gerçek Orada o Hayır
gidiyor Geri." İtiraf ediyorum. "Bu her şeyi
değiştirecek."

"Belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir
çünkü bence ikimiz de şu anda işlerin gidişatından
mutsuzuz."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Dudaklarım köprücük kemiğinin derisinde geziniyor.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım. "Pek , sadece sana gerçeği söylemedim. Bunun yerine, ne istersen düşünmene izin verdim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Evet, öyle yaptım. Çünkü daha kolaydı."

Ellerim güzel pembe bluzunu başının üzerinden çekene kadar vücudunun daha yukarısına itiyor. Beyaz danteller göğüslerini sarıyor ve sadece bu görüntü bile düşüncelerimi darmadağın etmeye yetiyor. İtiraz etmesini bekliyorum ama beni durduracak hiçbir şey söylemiyor.

"Peki gerçek nedir, Wesley?" sorar.

"Seni istiyorum," diyorum dürüstçe. "Kendimi bildim bileli seni istiyorum. Bir gün dizlerinin derisi yüzülmüş küçük bir kızdın, ertesi gün ise beni dizlerimin üzerine bir kadın."

"Wesley..."

Ben konuşmamı bitirmeden onun söyleyeceklerini duymak istemediğim için onun yerine konuşuyorum. "Bir arkadaşın ya da kardeşlerimden biri bile olsa başka bir erkeğin sana yaklaşmasından nefret ediyorum. Jacob'ın seni benden önce öpmesinden nefret ediyorum ve seni ağlattığım için de nefret ediyorum."

Söylediğim her kelimenin üzerinde çalışırken ona bakıyorum. Söylediklerimin onu tuttuğunu görebiliyorum, bu yüzden ona sakladığım son sırrı söylüyorum.

"Evini satın aldım."

"Sen ne?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Elimde tutabileceğimi düşündüğüm tek şey buydu. Ama ben seni tutmak istiyorum. Benim olmanı istiyorum."

Dudaklarımı öpmeden önce hüzünle gülümsüyor. "Ben her zaman senin oldum, Wesley. Bizi ayıran tek şey sendin."

Saçlarını kaldıraç olarak kullanarak başını yana yatırdım ve onu derinden öptüm. Çekilmeden önce ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpüyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum. "Sadece şimdi ya da acı çektiğim için değil. Sana hayatımda sonsuza kadar ihtiyacım var. Bu son saatler hayatımın en kötü saatleriydi ve sonsuza dek gittiğini düşündüğüm için bu kadar kötü oldu."

Altıncı Bölüm

Karmen Jones

Dudaklarından dökülen her bir kelime tam da yıllardır duymak istediğim şey. Onu izlerken kalbim o kadar sert atıyor ki kaburgalarımın birinin kırılmasından korkuyorum. Ayıldığında pişman olacağı bir şey söylemesini istemiyorum.

"Bence ayıldığın konuşmalıyız."

Sertçe gülüyor. "Bana inanmayacağını düşündüm."

"Ağzından çıkan her kelimeye inanıyorum. Ama ben Ayık olduğunuzda hayatınızı değiştirecek kararlar aldığınız için pişman olmanızı istemem."

"Sarhoş değilim," diyor sırtarak. "Beni sarhoş gördün, bu o değil."

"Ne olursa olsun..."

"Kadın, kapa çenenini," diye araya giriyor. "Bana inanman için yarına kadar bu odada kalmamız gerekse bile umurumda değil. Bu işi çözene kadar gitmiyorsun."

"Peki bu neye , Wesley?" "Dur sana göstereyim."

Beni başımın arkasından tutuyor ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yapıştırıyor. Dilini ağzımın içine sokarken burbonun hafif tadı hâlâ damağımda. Beni ayarlıyor, sandalyesine oturmama yardım ediyor.

Kot pantolonla kaplı ereksiyonunu seksime sürüyor ve dudaklarımdan dökülen iniltiyi tutamıyorum. Dudakları sütyenimin dantelli kabına ulaşana kadar boynumu öpüyor.

"Bana durmamı söylemelisin," diyor göğsümün tenine karşı.

"Siktir, hayır," diye mırıldandım. "Bunu uzun zamandır düşünüyordum."

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

Sabırla cevap vermemi bekliyor ama ben birden utanıyorum. Yıllardır onun bana yaptığını hayal ettiğim kirli şeyleri nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onun yerine sol elini tutup göğsümün üzerine koyuyorum. Parmakları göğüs dekoltemde gezinirken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Tenin çok yumuşak."

"Teşekkürler mi?"

Parmağı dantelin üzerinden meme ucumun saklı olduğu yere doğru kayarken Wesley kıkırdıyor. Dokunduğu anda küçük meme ucu sertleşiyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor.

"Çok duyarlısın," diye mırıldanıyor. "Eminim amın güzel ve ıslaktır."

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Daha önce hiç kimse bana dokunmamıştı ve şimdi ne yapacağını beklerken nefesimi tutuyorum.

Etrafıma uzanmadan önce sütyenimin askılarını kollarımdan aşağı kaydırıyor. "Şimdi bunu çıkaracağım. Yıllardır bu göğüslerin neye benzeyeceğini merak ediyordum."

Ben gülerken o kaşlarını çatarak etrafı yokluyor. "İşte," diyorum, göğüslerimin arasındaki tokayı açıp serbest kalmalarını

"Siktir," küfrediyor, göğüslerime bakarken sikini bana doğru sürüyor.

"Onlar iyi mi?" Gerginliğimi ve saflığımı belli ederek bilinçsizce soruyorum.

"Mükemmel." Elleri kürelere doğru uzandı ve onları yumuşakça okşadı.

"Her zaman çok büyük olduklarını düşünmüşümdür," diyorum düşünmeden. "Arkadaşlarım gibi şımarık küçükler isterdim."

Sol meme ucumu emmeden önce "Muhteşem bir göğüslerin var," diye mırıldandı.

Kahretsin, bu çok iyi. Vücudum tüm bu yeni duygular tarafından bombardımana tutuluyor ve daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Wesley Blake

Çok çekici, tıpkı her zaman bildiğim gibi. Onu çırılçıplak soymak ve adımı haykırıp tırnaklarını sırtıma geçirene kadar vücudunun her santimine tapmak istiyorum. Onu yiyip bitirmek, işaretlemek ve bana ait olduğunu bilmesini sağlamak istiyorum. Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Sevdiğiniz birini kaybetmek netlik sağlar.

Bir keresinde ona kardeşinin anısını onurlandırmak için hayatını en iyi şekilde yaşamasını ve benim de aynısını yapacağımı söylemiştim. Ama yapmadım. Çarpık bir sadakat duygusuyla tutuyordum. Ona bakacağıma dair verdiğim sözü tutuyordum ama bunu yanlış şekilde yapıyordum. Onun için en iyi erkek benim, onu koruyabilirim ve onu daha mutlu edebilirim. Ve bunu kanıtlamak niyetindeyim.

Onu kışından yakalayıp kollarımın arasında ayağa kalkıyorum. Yatağa ulaşmam sadece üç adım sürüyor ve kendimi onun üzerinde tutarken onu yatırıyorum. Konuşmadan önce saçlarını alnından nazikçe itiyorum.

"Seni becermeyeceğim," diyorum usulca. Kaşlarını çatıyor ve sözünü kesmeden devam ediyorum. "İlk kez birlikte olduğumuzda taş gibi ayık olduğumu bilmeni istiyorum. İstedüğimin bu olduğuna dair aklında tek bir şüphe bile kalmasını istemiyorum."

"Wes..."

"Ama biraz uyumadan önce seni çırılçıplak soyacağım ve adımı haykırmanı sağlayacağım. Önümüzdeki birkaç gün hepimiz için zor geçecek."

Gömleğimi tutup sırtımdan yukarı ve başımın üzerinden geçiriyor. "Tek çıplak ben olmasam iyi olur."

Şortunu vücudundan aşağı itmeden önce üzerinde çalışırken bir kıkırdama beni terk ediyor. Dudaklarımı yalayarak mükemmel şekilde ağdalanmış amına bakıyorum.

"Bacaklarını aç," .

Yavaşça istediğimi yapıyor ve istediğimi elde etme beklentisi tüm bu durumu daha iyi hale getiriyor. Orta parmağımı dudaklarının arasında yavaşça gezdiriyorum, oradaki ıslaklığın ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Küçük klitorisine temas ettiğimde tüm vücudu yataktan eğiliyor ve yardım edemiyorum ama gülümsüyorum.

"Çok ıslaksın, Karmen." Kızarıyor ve dün geceki sözlerini hatırlıyorum. O bir bakire. "Sana hiç dokunan oldu mu?" Tek bir parmağımı onun seksine kaydırarak soruyorum.

"Hayır," diye inleyerek cevap veriyor. "Ben istedim ki..."

Ama cümlesini bitirmiyor, parmağımın sığ pompalaması ona zevk veriyor ve nefesinin kesilmesine neden oluyor.

"Ne istiyordun?" Onunla oynuyorum ve muhtemelen sınırlarını zorlamamalıyım ama bunu yüksek sesle söylemesini istiyorum. "Söyle bana, bebeğim."

Parmağım hareket etmeyi bıraktığında miyavlıyor. "Sen. Seni istedim Wesley."

"Aferin kızıma," diye övüyorum. "Bence bir ödülü hak ediyorsun." Parmağımı yavaşça birkaç kez içine pompalıyorum, zevki kovalarken her sert nefeste göğüslerinin titremesini izliyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyor, zar zor anlaşılıyor.

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Ağzıma boşalana kadar amını yiyeceğim ve sonra bu seksi bacakları hissedemeyene kadar bunu tekrar tekrar yapacağım."

"Oh, Tanrım!" diye haykırıyor, orgazm onu ele geçirirken amcığı parmağımın etrafında çırpınıyor.

"Ve sonra, uyuyacağız." Artçı şoklar arasında amını okşarken kulağının memesini ısıriyorum. "Ve , benim olmanı istediğimi söylediğimde bana inanana kadar seni becereceğim."

Omuzlarım kalçalarını ayırana ve ağzım sadece bir santim üzerinde olana kadar kendimi vücudundan aşağı indiriyorum.

parlayan seks. Ona bakmadan önce dilimi bir kez göt deliğinden klitorisine doğru gezdiriyorum. Bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum ve klitorisini ağızıma çekmeden önce sırtışıımı tutamıyorum ve ondan bir çığlık kopuyor.

Yedinci Bölüm

Karmen Jones

Wesley sözünü tutar. Ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim ama bacaklarımın jöle gibi olduğunu biliyorum. yatağında uzanıyordum, kolunu ortama dolamıştı ve eli sahiplenici bir şekilde amımı avuçluyordu. Ereksiyonu kıcıma dayanıyor ve bizi ayıran boxer'ının ince kumaşını hissedebiliyorum.

On beş dakikadır uyanığım ama uyumasına izin veriyorum. Çok şey yaşadı ve uyanmanın en zor kısım olduğunu biliyorum. Bir an için her şey normaldir ve sonra gerçeklik yüzünüze çarpar ve kalbiniz yeniden kırılır. Eğer onu bu duygudan kısa bir süreliğine de olsa kurtarabilirsem, kurtaracağım. Aynı zamanda korkağın tekiyim ve bu sabah burada olanlardan pişmanlık duymasından korkuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor boynuma doğru. "Kafanın içindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum."

"Ben iyiyim," diyorum usulca.

Sırt üstü yatana kadar beni çeviriyor ve yüzümü görebiliyor. "Canını yaktım mı?" diye soruyor, ses tonuna endişe hakim.

Yüzünü okşarken gülümseyerek "Hiç de değil," diyorum.

Wesley kalçalarımın arasına girerken beni derinden öpüyor, sert göğsü beni yatağa bastırıyor. Sikinin başı seksime sürtünmeden önce iç çamaşırını indirdiğini hissediyorum. Sert uzunluğunu amıma sürtüyor ve içime girmesi için ona istiyorum.

"Bunu hâlâ istiyor musun?" diye sorar. "Her şeyden çok."

"Bunu yaparsak gitmene izin vermeyeceğim Karmen. Şehre gitmek yok, fikrini değiştirmek yok."

Tek istediğim buydu. Tek istediğim o. Dudaklarımı onunkilere bastırarak, kendimi onun sert uzunluğuna dayamadan önce onu ters çevirecek kadar dikkatini dağıtıyorum.

Siktir!" diye , kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Canım çok acıyor ama sesimi çıkarmıyorum. Nefes almaya ve vücudumu rahatlatmaya odaklanıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor öfkeyle. "Sen iyi misin?"

"Çok uzun sürdü," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Karmen," diye uyarıyor. "Hazır olduğundan emin olmak istedim, ağırdan al."

"Yavaş ve yumuşak olmak istemiyorum. Tüm hayatım beklemek ve güvenli oynamakla geçti. Seni istiyorum ve kendini tutmanı istemiyorum."

Wesley kıkırdayarak başını sallamadan önce bir an geçer. "Peki, o zaman, istediğini al." Ellerini başının arkasında birleştirir ve sırtır.

"Şerefsiz," diye mırıldanıyorum, ona bakarak.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse onun kontrolü ele alacağını düşünmüştüm. Aklıma gelmeden önce bir an hareketsiz oturdum. Daha önce porno izlemiştim ve ne gördüysem onu yapacağım. Ellerimi kaldırarak, kalçalarımı yavaşça döndürürken göğüslerimi kavriyorum. Meme uçlarımı yumuşakça çimdikliyorum ve bu benim amıma küçük zevk dalgaları gönderiyor. Kalçalarımı bir santim kaldırarak kendimi tekrar onun uzunluğuna bırakıyorum. Her hareketinde onu yakından izliyorum.

"Çenenin biraz daha sıkarsan dişini kıracaksın," diyorum usulca.

"Böyle yapmaya devam edersen, daha başlamadan yükümü boşaltacağım," diye karşı çıkıyor.

"Bu mu?" Kendimi tekrar sokmadan önce neredeyse tamamen üzerinden kaldırarak soruyorum.

"Tanrım," diye inliyor, boynundaki kaslar geriliyor. "Kahretsin. Dur."

Elleri kalçalarımı sertçe kavriyor ve beni yerimde tutuyor. Ellerinin üzerimdeki hissini seviyorum ve tutuşunun daha sonra hayran olabileceğim morluklar bırakmasını umuyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Wesley kaşlarını çatarak, "Prezervatif takmıyorum," diyor.

"Bir tane takmak ister misin?" Durmasını istemiyorum ama yine de soruyu soruyorum.

"Siktir, hayır. Ama güvende olmamız gerek."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum. "Bu yeterince güvenli değil mi?"

Bizi ters çevirip içime girmeden önce çelişkili görünüyor. "Öyle olmak zorunda," diye inliyor. "Aramızda bir şey olmasını istemiyorum."

Kalçaları pompalanıyor, uzunluğu içimde onun altında çırpınmama neden olan yerlere dokunuyor.

"Seni asla bırakmayacağım Karmen," diyor beni sertçe öperek. "Bu senin için her şey. Ben senin için buyum."

Eli aramıza giriyor, tek bir parmağı klitorisimin etrafında dönüyor, içime doğru itmeye devam ederken bana ek zevk mızrakları gönderiyor. Vücudumdaki her kas şiddetle kasılırken orgazmım nefesimi çalarak üzerime çöküyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Sikimi boğ. İçimdeki her damla spermi sağ."

Amım onun kirli sözleriyle temas ediyor ve görüşüm renkli lekelerle dans ediyor. Wesley başını arkaya atıp yüksek sesle inliyor, siki içime giriyor ve o da en az benim kadar sert boşalıyor.

Wesley Blake

Nefesini yeniden kazanmak için mücadele ederken, sikim hala Karmen'in sıcaklığının derinliklerindeyken bir kez daha altta olana kadar bizi döndürüyorum. Yanağı kalbimin çarptığı göğsüme bastırılmış durumda.

"Seni seviyorum," diyorum usulca, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Yıllardır seviyorum."

Bana hediye ettiği parlak gülümseme kalbimin kendi ritmine kapılmasına neden oluyor. "Ben de seni seviyorum."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama telefonum
çalıyor ve gerçeklik geri geliyor.

", Adam?" Cevap verdiğimde soruyorum. "Berbat," diyor.

"Ama bu beklenen bir şey."

"Biliyorum, dostum."

"Düzenlemeleri konuşmak için bizimle cenaze evinde
buluşmanız gerekiyor."

"I yapmadı Biliyorum ve cenaze ev
oldu açık Pazar günleri."

"Shane'in nasıl biri olduğunu bilirsin." Kıkırdıyor. "Saat
üçte randevumuz var."

Saatimi kontrol ettim. "Otuz dakika sonra."

"Evet, orada görüşürüz."

Telefonuma bakıyorum ve de boğazlamak istiyorum.
Burada lanet bir an yaşıyorum ve onlar bunu mahvediyorlar.
Karmen yatak odamın kapısına doğru yürümeden önce
yataktan kayıyor.

"Duşta seks yapmak istiyorsan acele etmelisin. Geç
kalmak istemeyiz. Shane anevrizma geçirecek."

Koridordan banyoya doğru yürürken çıplak kızı
sallanıyor ve bir an sonra su açılıp duş kapısı kapanıyor.
Bana iki kez söylenmesine gerek kalmıyor ve hemen onu
takip ediyorum. Spreyin altında dururken kadına hayran
olmaktan kendimi alamıyorum. Tüm doğru yerlerdeki
kıvrımlar ve güzel bronz ten.

Elimi sikimin etrafına sararak, o saçlarını yıkarken
uzunluğunu okşuyorum, göğüsleri yaptığı her hareketle hafifçe
sallanıyor. Saçını durulamayı bitirdiğinde, ben sikimle
uğraşırken beni izliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor göğsünde bir kızarıklık
yayılırken.

"Bir fanteziyi gerçekleştiriyorum," diye cevap veriyorum.
"Eskiden burada durur ve duşta bana katıldığını hayal ederken
yumruğumu becerirdim."

O mutlu bir şekilde gülüyor ve ben de gülümsüyorum. O
an saf ve basitti ve daha fazlasını isteyemezdim.

"Fantezinizi gerçekleştiriyor mu?" diye soruyor.

"Daha iyi," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ve yumruğumu becermek zorunda değilim çünkü artık seni becerebilirim."

dönerek kışını dışarı itiyor ve ellerini açık mavi fayanslara koyuyor. "Ne bekliyorsun?"

"Lanet olsun, kadın." Bir anda sikimi onun girişiyle aynı hizaya getirdim. "Bu sert ve hızlı olacak. Acırsa durmamı söyle. Hassas olduğunu biliyorum."

"Yap şunu," diye yalvarıyor, kışını oynatarak.

Ona sertçe sokuyorum ve o da bir porno yıldızı gibi inliyor, delicesine dar amcığı beni bir mengene gibi kavırıyor. Tırnakları orada olmayan bir şeyi almak için çabalarken ellerim kalçalarını tutuyor. Ben çekilmeden önce orgazmının zirveye ulaşmaya başladığını hissedene kadar uzun ve akıcı hareketlerle ona vuruyorum.

"Hayır!" diye yakınıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ama onu görmezden geliyorum.

Suyu kapatarak onu duştan büyük bir aynanın asılı olduğu tezgâha götürüyorum. Onu domaltıyorum ve sıcaklığına geri itmeden önce ellerini yansıtıcı yüzeye yerleştiriyorum. Aynada ona bakıyorum, her itişte göğüslerinin titremesini izliyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldanıyorum, sol dizini tezgâhın üzerine koymak için kaldırıyorum. İticimin açısını değiştiriyorum ve onu daha sert beceriyorum. "Buna, sana asla doyamayacağım."

"Sen bir aptalsın," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Haklısınız. Ama bu sefer neyi kastediyorsun?" "Bunu yıllardır yapıyor olabilirdik," diye inliyor Amcığı uzunluğumun etrafında kasılırken.

"Bunu telafi edeceğim," diyorum sırtarak. "Hayatının geri kalanı boyunca seni her gün, günde üç kez sikersen beni affetmeni sağlayabilirim."

"Göreceğiz."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve orgazmı beni de sürüklerken bacakları titriyor. Döllerim beni güçlü fiskiyele halinde terk ediyor ve dizlerimi

ikimizi de ayakta tutuyor. Doğum kontrol hapı kullanıyor olsa bile prezervatif takmaya başlamam gerektiğini biliyorum çünkü hiçbir doğum kontrolü kusursuz değildir, ama istemiyorum.

Çocuğumla birlikte şiştiğini düşünmek içime dokunuyor. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim bile ve şimdi tek düşünebildiğim onu defalarca hamile bırakmak. Süt dolu göğüslerini emmek ve döllerimi koca göbeğinin derisine sürmek istiyorum. Bu benim en yeni fantezim ve yemin ederim bunu gerçekleştireceğim. Belki bugün değil ama eninde sonunda.

Sekizinci Bölüm

Karmen Jones

Cenaze salonu tam da yıllar öncesinden hatırladığım gibi. Karanlık, kasvetli ve iç karartıcı. Tüm sandalyeler kirli pembe kadife kumaşla kaplı ve duvarda çirkin kabartmalı bej bir duvar kağıdı var.

Bay Anderson hâlâ cenaze evinin müdürü ve bizi ön kapıda kaşlarını çatarak karşılıyor.

"Blake kardeşler," diyor hepimiz içeri girerken. "Kaybınız için üzgünüm. Annenizi özleyeceğiz."

Wesley'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor. Yas tutmadı. Biliyorum çünkü bunca zamandır yanındaydım. Beş dakikadan fazla gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Annelerinin anma töreninin en ince ayrıntılarını tartışırken elim onunkinde kenetlenmiş durumda.

Arada sırada kardeşlerinden birini kaşlarını çatarak sarmaş dolaş ellerimize bakarken yakalıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her şey çok hızlı gelişti ve eminim ikisinin de soruları vardır ama bunlar daha sonraya kalabilir.

Adam uzaklaştığında tören sırasında çalacak müziği tartışıyorlardı. Wesley'nin elini sıkarak geri çekiliyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum. Merdivenlerde otururken Adam'ın tüm vücudu keder ve acının etkisiyle titriyor. Sessizce yanına oturuyorum, onu yanıma çekiyorum ve verebileceğim en küçük teselliği sunuyorum.

Ona boş sözler ya da işe yaramaz basmakalıp laflar etmiyorum. Sadece orada oturup ona sarılıyorum. Blake kardeşleri seviyorum, her birini farklı bir şekilde. Adam benim yaşıma en yakın olanı ve biz her zaman çok iyi anlaştık.

"Gerçekten öldüğüne inanamıyorum," diyor, ağlaması yatıştığında kendini geri çekerek. "Gerçek dışı hissediyorum."

"Biliyorum."

"Bu his ne kadar sürecek?"

"Gittikçe kolaylaşıyor," diyorum masmavi gökyüzüne bakarak. "Bazı günler iyi ama kötü günler de olacak. Ona bir şey söylemek istediğin ve sonra her şeyin seni tekrar vurduğu günler."

"Böyle mi hissediyorsun?"

"O kadar çok ki," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Tommy'yi arayıp buraya gelmesini söylemek istiyorum."

"Ama sen buradasın."

"Seninle başa çıkabilirim," diyorum kıkırdayarak. "Wesley'le bile başa çıkabilirim. Ama Shane? Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Adam başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Arabaların geçişini izlerken üzerimize bir sessizlik çöküyor. İkimiz de içeri dönmek için harekete geçmiyoruz. Wesley'nin iyi olduğunu biliyorum ve Adam'ın sadece bir dakikaya ihtiyacı var.

Shane, peşinde Wesley olduğu halde cenaze evinden çıkarken, "Hadi yemek yiyelim," diyor. "Bazı sorularım var."

Adam kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bunun olacağını biliyordum ve Adam'ın soru sormaması beni şaşırttı. Şimdi neden bir şey söylemediğini biliyorum - bunu birlikte yapacaklar.

"Peki," dedi Wesley, kalkmama yardım ederek. "Ama bunu barda yapalım. Her meraklı yaşlı kadının konuşmamızı dinlemesini istemiyorum."

Beni yolcu koltuğuna oturtmadan önce siyah kamyonetine götürüyor. Kasabaya geri dönmeden önce bana katılması sadece bir dakikasını alıyor.

Elimi deri koltukta gezdirirken, "Bu kamyoneti gerçekten çok seviyorum," diye düşünüyorum. "Bana bu şeyle araba kullanmayı öğrettiğine hâlâ inanamıyorum."

Wesley gülüyor. "Kendime aldığım ilk şeydi. Tommy senin arabayı sürdüğünü görünce neredeyse felç geçiriyordu."

Anı zihnimde canlanırken içimden kahkahalar yükseliyor. "Çok sinirliydi. Sana vuracak sandım."

"Kamyonetimi mahvedeceğinden çok korkuyordu."
"İyi bir öğretmenim vardı. Hayatımda hiç enkaz yaşamadım ve sen bana öğrettiğinde on üç yaşındaydım."
Welsey elimi tutarak ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Wesley Blake

Barın içinde hafta içi olduğundan daha fazla müşteri var, ancak çoğu kabinlerde oturmuş bir şeyler yiyor. Birkaç saat içinde daha fazla insan içeri dolacak ve içmeye başlayacak. Bu gece, üç kasaba öteden gelen bir grubumuz var, bu yüzden iyi bir kalabalık çekmeliyiz.

İçeri girdiğimizde barmen Drew başını sallıyor, ben de Karmen ve kardeşlerimi açık kabinlerden birine yönlendiriyorum. Bir süre sonra garson kızlardan biri gülümseyerek ve elinde bir avuç menüyle yaklaşıyor.

Karmen gülümseyerek, "Onlara ihtiyacımız olmayacak, Kallie," diyor. "Üç tane pastırmalı çizburger alacağız ve Shane de salata yiyecek."

"Kadın," diye Shane.

"Başlama yine," diye karşılık veriyor. "Sipariş versen bile o lanet hamburgeri yemeyeceğini biliyorsun. Her zaman salata yersin."

"Peki." Onun haklı olduğunu bilerek ofluyor. Kardeşim temiz ve sağlıklı bir hayat yaşıyor ve bunu herkes biliyor. "Ama bize bir şişe burbon ve dört bardak getir."

Kallie'nin gözleri siparişimizi vermek için koşturmadan önce neredeyse şoktan yuvalarından fırlayacaktı. Çok hızlıydı ve birkaç dakika içinde burbonu ve bardakları koyup bir kez daha ortadan kayboldu.

Adam, bardakları elden ele dolaştırmadan önce her birimize cömert bir shot doldurma cüretini gösteriyor.

Shane, başkalarının konuşmasına fırsat vermeden, "Dökül bakalım," diyor.

Karmen saçını savurarak, "Ortaya dökülecek bir şey yok," diyor. "Sana benim işime karışma demedim mi?"

Onunla taşak geçtiğini söyleyebilirim. Kardeşim tanıdığım en gergin orospu çocuğudur ve neler olup bittiğini bilmemekten nefret eder.

Hesapçı bir gülümsemeyele dirseklerini masaya dayıyor. "Eğer Wesley'le dolaşıyorsan, ki öyle olduğunu varsayıyorum, sen onun işisin. O da benim kardeşim ve benim işim. Mülkiyetin geçişine göre artık senin işin benim işim."

Adam alçak sesle ıslık çalıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"İyi," diyor kendi gülümsemesiyle. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum," diyor Shane ikimizin arasında eliyle işaret ederek.

"Daha açık konuşmalısın," diye araya girdim.

"Evet." Karmen bana sırtarak başını sallıyor. "Yoksa Adam aramadan önce ne yaptığımızı mı bilmek istiyorsun..."

"La-la-la-la," diyor Adam yüksek sesle, parmaklarını kulaklarına ve ben kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Şımarıklık yapma Karmen," diye giriyor Shane.

"Birlikteyiz," diyorum, ikisinin saatlerce sevişebileceğini bildiğimden. "Bilmen gereken tek şey bu."

Shane kaşlarını kaldırıyor. "Peki Karmen Boston'da yaşarken nasıl 'birlikte' olacaksınız?" -devam etmeden önce parmaklarıyla küçük bir işaret yapıyor- "Eğer Karmen Boston'da yaşıyorsa?"

"Karmen Severn'de yaşıyor," diyorum hiç vakit kaybetmeden. "Evini sattı. Kalacak bir yeri yok. kal."

"Aslında," diyor ve biz de dikkatimizi ona yöneltiyoruz. "Kiralayabileceğim mobilyalı harika bir ev biliyorum. Ev sahibinin de bana karşı bir ilgisi var," diye göz kırparak ekliyor.

"Siz ikiniz çekilmez , değil mi?" Adam soruyor ve Kallie yemeğimizi masaya getirirken bizi güldürüyor.

Masa.

"Muhtemelen," diyorum ve Karmen'in başının yan tarafını öpüyorum.

Hepimiz yemeğimize yumuluyoruz ve sohbet başka konulara dönüyor. Annemizin ölümünün ve yaklaşan cenazenin ağırlığını üzerimizde hissedebiliyoruz ama sanırım biraz normal olmak için bu zamana ihtiyacımız var. Üzüntü hala orada ama şimdilik sadece varız.

Dokuzuncu Bölüm

Karmen Jones

İnsanlar bizi rahat bıraktığı için minnettarım. Oturduğumuz masaya kimse yaklaşıyor, insanların istediğini görebilsem de. Herkes Bayan Blake'i tanıyordu ve eminim saygılarını sunmak istiyorlar ama çocukların bu zamana ihtiyacı olduğunu da biliyorlar.

Herkes kederle aynı şekilde başa çıkamaz. Bazıları ağlar ve çılgılık atar, bazıları ise içine kapanır. Birkaç kadeh içki içiyor, gençliğimizi ve annelerinin sadece oğullarının değil benim de hayatım üzerindeki etkisini anımsıyoruz.

Saat yediyi biraz geçiyordu ki Lenor içeri girdi ve kabin koltuğunun arkasına tırmanıp Adam ve Shane'in arasına girdi. Shane kaşlarını çatarak bakar ve o da dilini çıkarır. Adam onu kendi tarafına çeker ve şakağından öper.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor usulca.

"Sanki tanıdığım herkes buradayken ben evde yalnız kalacağım," diyor gözlerini devirerek. "En azından beni davet etmeyi düşünmüşsün. Anlaşılan kankam sikmatize olmuş ve benim varlığımı tamamen unutmuş."

"Dickmatized?" Ben içkimi yudumlarken Shane ve Adam aynı anda soruyorlar.

"Evet," diyor dramatik bir iç çekişle. "Wesley'nin aleti tarafından hipnotize edildi. Diğer her şey artık sadece arka plandaki gürültü."

Wesley yüksek sesle güler ve birkaç kişinin dikkatini çeker. "Bu fikir hoşuma gitti," diyor.

Lenor'odaklanmadan önce gülümseyerek omzunu itiyorum. "Seks hayatım hakkında konuşmaya iznin yok. Adam kardeşinin büyüğü aletinden bahsedince kolayca korkuyor."

Shane başını masanın üzerine bırakarak, "Siktir git," diyor. "Hayatımız artık böyle mi olacak?"

"Evet!" Lenor ve ben kıkırdamaya başlamadan önce aynı anda yüksek sesle "Evet" diyoruz.

Bir an için her şey normaldir. Ölüm ya da üzüntü yok, sadece beş kişi birlikte bir gecenin tadını çıkarıyor.

"Özür dilerim," diyor Lenor yumuşak bir sesle. "Benim fabrika ayarlarım keskin komedidir. Duygusal şeylerle pek başa çıkamam."

"Yok artık." Wesley kıkırdıyor. "İnsanları kendi evlerinde itip kakıyor ve onlara bağıırıyorsunuz."

"Her neyse," diyor yüzü kızararak. "Bağıırılmaya ihtiyacın vardı."

İkisini izledim ve hiç şüphesiz en iyi arkadaşımın beni kendi yöntemiyle savunduğunu biliyordum. Gerekli olmasa da onu bunun için sevdim.

"Hiç sikmatize edildin mi?" Adam, Lenor'un yanından soruyor ve tüm masanın bir kez daha gülmesine neden oluyor. "Bu meşru bir soru!"

Lenor cevap veremedi Charlotte masaya doğru yürüdü ve bana ters ters baktı.

"Wesley," diyor mırıldanarak. "Annenin vefatını duyduğuma çok üzıldüm."

Sözleri kırmızı dudaklarının arasından süzölüp ağzının tadını bozmak istiyorum. Tüm ortam bir anda değişiyor ve adamların bu gece için işlerinin bittiğini anlıyorum. Onlara barın dışında neler olup bittiğini hatırlattı ve hüznün karanlık pelerini bir kez daha etraflarını sardı. "Teşekkür ederim Charlotte," diye kibarca cevap veriyor, beni çekiştirerek onun tarafına.

Gri bakışları hareketi takip ediyor ve onun alaycı bir ifadeyle mücadele ettiğini görebiliyorum.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye soruyor. "Yalnız."

"Şu anda meşgulüm. Eğer isterseniz gelecek hafta konuşabiliriz."

"Bu önemli," diyor ellerini kalçalarına koyarak.

"Neden benimle gelmiyorsun?" Lenor araya girer. "Sen davet edilmedin."

"Ve ben seninle konuşmuyordum, Trailer Trash," diye karşılık veriyor ve bu sefer alay ediyor.

Ayağa kalkarak onu ceketinin yakasından yakaladım, sonunda kışına tekmeyi basmaya hazırdım. Bu kadın yeterince uzun zamandır başımın belasıydı ve saçmalıklarıyla ilgili sınıırıma ulaştım.

"Karmen," diye uyarıyor Wesley, beni göğsüne çekerken diğer eliyle giysilerini tutuşumu gevşetiyor. "Nefes al, bebeğim."

"Bebeğim?" Charlotte kaşlarını çatarak sorar. Zihninin toparlanması biraz zaman alıyor ama toparlandığında yüz hatlarındaki öfke ve incinmişlik herkesin görebileceği kadar açık. "Anlıyorum."

Wesley, "Charlotte," der ama Charlotte elini sallayarak onun sözünü keser.

Konuşmadan önce uzun bir süre ona bakıyor. "Bu hafta hastaydım. Neyin yanlış olduğunu anlayamadım. Bir dakika önce iyiydim, bir dakika sonra kusuyordum."

Etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve daha o konuşmadan bir sonraki sözlerinin ne olacağını biliyorum.

"Hamile olduğumu bilmek istersin diye düşündüm."

Wesley Blake

Sözleri zihnimde süzülüyor ama hiçbir anlam ifade etmiyor. Charlotte'la hiç yatmadım, o yüzden bunları bana neden anlattığını anlayamıyorum. Yine de Karmen'in avuçlarımda içinde sertleştiğini hissediyorum.

Hay .

"Charlotte," diyorum yavaşça, "bunu bana anlatmanın bir nedeni var mı?"

Gülümsüyor. "Çünkü bebek senin, şapşal."

İddiasını çürütecek bir şey söylemek istiyorum ama buna fırsatım olmuyor. Karmen elimden kurtuluyor ve Lenor'a dönüyor.

"Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Adam, Lenor'un çıkmasına izin vermek için koltuktan kalkıyor ve bir anda iki kadın ortadan kayboluyor. Shane yanımda durmuş, Charlotte'a bakıyordu.

"Wesley'nin sana hiçbir zaman ilgi göstermediğini sen de herkes gibi biliyorsun," diyor sert bir şekilde. "Annemiz için yas tuttuğumuz yetmiyormuş gibi, şimdi de her şeyi berbat etmek zorunda mısın?"

"Benimle böyle konuşma," diye homurdanıyor Charlotte. "Bu seni ilgilendirmez."

"Kardeşimiz hakkında yalan ve Karmen'i üzme kesinlikle bizim işimiz," diye araya giriyor Adam. "Dün gece seni görmezden geldiğinde tam burada oturuyordum. Senin gevelediğin tek bir kelimeyi bile duymadım."

İçimde bir gurur kabarıyor. Kardeşlerim arkamı kolluyor ve bunun doğru olup olmadığını sorgulamayacak kadar beni iyi tanıyorlar. Keşke aynı şeyi Karmen için de söyleyebilseydim.

"Ne söyleyeceğin umurumda değil," diyor, sümüklü tavrı parlıyor.

"Ben de öyle," diyerek sözünü kestim. "Eğer bebeğin benden olduğunda ısrar ediyorsan, babalık testi yaptırman gerekecek. Aksi takdirde senden hiçbir şey duymak istemiyorum." Yüzü düştü ama umurumda bile değil. Sikimi nereye sokacağımı biliyorum ve kesinlikle buraya değil. "Şimdi yolumdan çekil, kadını bulmam gerek."

Kalabalık bara doğru Charlotte'un Shane ile tartıştığını duyuyorum. İnsanlar beni selamlıyor ama dışarı çıkarken onlara selam vermiyorum.

Karmen'in arabasının kaputunda oturan Lenor başını sallıyor. "Yukarı çıktı. Yalancı bir kaltağın boğazından aşağı kaynar şeker dökmekle ilgili bir şey."

Dönerek barın dışından dolanıyorum ve ikinci gıcırtilı basamağı atlamayı umursamadan arka merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Şu anda odaklanabileceğim tek şey Karmen'e ulaşmak ve gerçeği bildiğinden emin olmak.

Daireme girdiğimde onu ocağın başında tencerede bir şeyler karıştırırken buldum. Yavaşça ona yaklaştım.

"Bebeğim?"

Arkasını dönüyor, yüz hatlarında ölümcül bir öfke var.
"Ne?"

"Ne yapıyorsun?" Dikkatlice soruyorum. "Şeker kaynatıyorum."

Evet. Çünkü bunun tüm sorularıma cevap olması gerekiyordu. "Neden?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Onu fahişe Charlotte'a zorla yedireceğim. Umarım ses tellerini yakar ve bir daha onun sürtük, yalancı sesini dinlemek zorunda kalmam," diyor mutfağa bakarak. "Hunin var mı?"

Omuzlarından tutarak onu çeviriyorum ve bana bakmaya zorluyorum. Arkasına uzanarak konuşmadan önce ocağı kapatıyorum.

"Karmen, beni dinlemene ihtiyacım var. Ne söylediğimi duymanı istiyorum."

"Yapma," diye kesti. "Ona vurmadığını biliyorum yuk arı." "Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye yanıtlıyor. "Ben aptal değilim, tabii ki Elbette biz bir araya gelmeden önce de seks yaptın ama senin bir tipin var."

"Bir tür mü?"

Söylediği her şeyi tekrarlayıp duruyorum, aptal gibi ama kendimi savunmaya hazırdım. Bana inanana kadar ona milyonlarca kez Charlotte'a dokunmadığımı söylemeye hazırdım. Bu dönüş beni çok şaşırttı ve bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum.

"Evet, Wesley. Sarışın kadınlardan hoşlanıyorsun. Büyük göğüsleri seviyorsun. Ve sahteliği sevmiyorsun. Bunlardan herhangi biri Charlotte'u tarif ediyor mu?"

"Hayır."

"Demek de bu," diyor beni çabucak öperek. "Şimdi şekerimi bitirebilir miyim?"

Çekiştirme onu Geri, I Öpücük onu kadar
o çeker nefes nefese.

"Teşekkür ederim," diyorum yüzünü avuçlayarak.

"Sanırım size teşekkür etmeliyim," diyor gözlerinde şaşkın bir bakışla.

"Ben Ciddiyim, Karmen. Teşekkürler sen
için değil ona inanmak."

Onuncu Bölüm

Karmen Jones

Kendime karşı dürüst olursam, aklım başıma gelmeden önce Charlotte'un doğruyu söylediğini düşündüğüm bir an, bir salise oldu. Welsey'i herkes kadar iyi tanıyorum ve Charlotte kesinlikle yalan söylüyor. Yine de bunu ona söylemem. Özellikle de bana teşekkür ettikten sonra.

"Seni seviyorum," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Kollarımı boynuna dolayarak, göğüslerimi onun sert göğsüne bastırıyorum. Wesley kıcımlı avuçlamadan önce ocağı kapatıyor, beni havaya kaldırıyor ve mutfaktan çıkmadan önce bacaklarımı onun beline dolamama izin veriyor. Birbirimizin giysilerini çıkarırken fazla uzaklaşmıyoruz. Gömleğini yere fırlattıktan sonra kot pantolonunun en üst düğmesiyle uğraşırken Wesley sundress'imi başımın üzerinden çekiyor. Sütyenim de kısa süre sonra gömleğine katılıyor ve beni sadece külotumla bırakıyor.

Hâlâ biraz hassas olabilirim ama onu içimde hissetmeye, bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var, sadece bana.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen ne bebeğim?" diye soruyor, kıcımlı kanepenin kenarına .

Kasıklarıyla göz hizasındaayım, bu yüzden sorusuna cevap vermemeyi seçtim, bunun yerine sert horozunu kotunun sınırlarından . Dilimi dışarı çıkararak, onu ağzıma almadan önce ucunu yalıyorum.

"Siktir. Karmen," diye inliyor üstümde, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "Çok. Lanet. İyi."

Sikinin etrafında inliyorum ve onu ağzımın derinliklerine doğru emiyorum. Wesley, ben gözlerinin içine bakana kadar saçlarımı sertçe çekiştirmeden önce birkaç dakika hızımı ayarlamama izin veriyor.

"Burnundan nefes al, bebeğim."

Ağzımın derinliklerine doğru itmeden, boğazımın arkasına ve öğürmememe neden olmadan önce aldığım tek uyarı bu. Tekrar, tekrar ve tekrar yapmadan önce geri çekiyor.

Gözlerimin içine bakarak "Mükemmel," diye geveliyor. "Ne kadar iyi bir kız."

Sol elimle hafifçe taşaklarını okşarken, sağ elimle iç çamaşırımı kenara çekip klitorisimi sertçe ovuyorum. Amım sıırılsıklam olmuştu ve Wesley'nin buna bayılacağını biliyordum.

Birden, dizlerinin üzerine, açılmış kalçalarımın arasına düşerken sikini ağzımdan çıkardı. Elimini çekmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor, elimi yerinde tutuyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor kısık sesle. "Görmek istiyorum."

İki kez söylenmesine gerek yok. İki parmağımı yarığımdan geçirerek ıslaklığı topluyorum ve klitorisimin etrafına yayıyorum. Yavaşça, dokunuşumu hafif ve hareketlerimi yavaş tutarak yumrunun etrafında daireler çiziyorum. Onun orada olması, ne yaptığımı izlemesi beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla tahrik ediyor.

Amım hiçbir şeyin etrafında kasılıyor, onun uzunluğu tarafından doldurulmak için yalvarıyor ama ben yaptığım şeyi yapmaya devam ediyorum.

"Bu çok seksi," diyor, nefesi seksimde gezinirken sesi hırıltılı çıkıyor. "Seni kendinle oynarken izlemek isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama yanılmışım."

"Wesley," diye inliyorum, iki parmağımı kendime sokarak. Dili klitorisimi okşuyor ve ben kendimi tutamayarak haykırıyorum. "Lütfen!" Yalvarıyorum. "Becer beni."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Wesley ereksiyonuyla beni mızraklarken, kığım hala kolçağın kenarında, kanepenin yarısına kadar uzanıyorum. Bacaklarımı kığına dolayarak onu daha derine iterken yüksek sesle ve uzun çığlıklar atıyorum.

Çekiyor ve tekrar sokuyor, göğüslerim hareketle titriyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Tüm vücudum kanepeye daha da gömüldü. Orgazmım birdenbire beni vuruyor, nefesimi kesiyor ve onu da benimle birlikte sürüklüyor, ikimiz de inliyoruz.

Wesley Blake

İkinci basamağın şırıltısı zor nefes alış verişlerimizden duyulabiliyor. Biri dairenin kapısını açmadan hemen önce Karmen'in bitkin bedenini yatak odasına taşıyorum.

"Bana bir dakika ver," diye sesleniyorum, onu yatağa yatırıyorum. "Kim var burada?" diye soruyor, yarı uykulu bir halde.

"Muhtemelen kardeşlerimden biri ya da Lenor," diyorum saçlarını alnından iterek. "Neden sen biraz dinlenmiyorsun, ben de onlardan kurtulayım?"

"T'mam," diye mırıldanarak arkasını döndü ve yüzünü yastıklara gömdü.

Yorganı çıplak bedeninin üzerine çekiyorum ve yatak odasından çıkmadan önce bir çift eşofman alıyorum. Beni karşılayan manzara kanımı kaydattı.

"Onun burada ne işi var?" Adam'a ters ters bakarak sertçe sordum.

"Sana benimle konuşmak istemeyeceğini söylemiştim," diyor Charlotte ve dışarı çıkmak için dönüyor ama Adam onu durduruyor.

"Sizinle konuşmak zorunda değil. Ama sizi dinleyecektir."

Bakışları konuşmasına izin vermem için yalvarıyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen başımı sallıyorum. "Karmen uyanmadan önce içini dök ve çık git."

"Bebek senden değil," diye kaçırır Charlotte.

"Hadi canım," diye cevap veriyorum, her kelimemden alaycılık akıyor. "Özür dilerim," diye ekliyor, kızarma nezaketini göstererek. "I

Önce seninle konuşmak istedim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Ama sonra Karmen yanımdaydı ve her şeyin elimden kayıp gitmesine izin verdim."

"Karmen'le sorunun tam olarak ne?" Adam soruyor.

"Ben de tam aynı şeyi soracaktım," diyor Karmen arkamdan.

Dönüp onu içeri aldım. Benim tişörtlerimden birini ve bir çift eşofmanımı giymiş, yalınayak ve çok güzel.

"Bebeğim," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bebeğin senden olmadığını itiraf ettiğini duydum zaten. Şimdi onun sorununun ne olduğunu ve neden hayatımı mahvetmeye çalıştığını bilmek istiyorum."

Charlotte gözlerini devirir ve Adam ona ters ters bakar. "Bunu düzeltmeyi sen istedin, o yüzden hallet."

Kanepeye düşmeden önce iç geçiriyor. Karmen yanımda kıs kıs gülüyor ve ben de kendi gülüşümle savaşıma çalışarak onu kendime doğru çekiyorum. Charlotte'un on dakika önce o kanepede neler olduğunu bilseydi tepkisinin ne olacağını merak ediyorum.

Charlotte doğrudan Karmen'e bakarak, "Senden nefret ediyorum," diyor.

"Hislerimiz karşılıklı," diye tıslıyor Karmen.

"Durun! nesi var böyle?" Adam bağırıyor, hayal kırıklığı sınırına ulaşıyor.

"Her zaman istediğini alıyor ve ben bundan çok yoruldum!" Charlotte diyor ki. "Herkes onu seviyor, lanet olası kardeşim bile." Onun sözlerine sinirleniyorum ve şimdiden Jacob'ın boynunu sıktığımı hayal ediyorum. Charlotte alaycı bir tonda, "O çok iyi arkadaş," diye ekliyor.

"Ne?" Tamamen kafam karışmış bir şekilde araya girdim.

"Ve sen," diyor beni göstererek. "Yıllardır kendimi sana atıyorum ama senin tek gördüğün o."

"Kıskanıyor musun?" Karmen şok olmuş bir şekilde sorar.

"Ben amigo takımının , ama sen her zaman ilgi odağıydın!" Bir kez ayağa kalkmış, bize bağırıyor. Söylenirken nefes almak için bile durmuyor. "On altıncı yaş günümde kardeşin öldüğü için senin sorunlarına arka planda kalmak zorunda kaldım. Benim kardeşim

Senin arkadaşlığını tercih ediyor, beni hamile bırakan adamın bile dikkatini çekemiyorum çünkü seninle vakit geçirmekle çok meşgul!"

Kendini Karmen'e doğru fırlatıyor ama Adam onu belinden yakalıyor.

"Sen kafayı yemişsin!" Karmen ellerini havaya kaldırarak haykırıyor. "Tommy'nin senin doğum gününde ölmeyi planladığı falan yok. İnsanların senden hoşlanmaması da benim suçum değil."

"İnsanların bana fahişe Charlotte demesi senin suçun!"

Karmen kıkırdıyor. "Evet, bu benim hatam ama doğru olmasaydı insanlar bunu söylemezdi."

Charlotte kardeşimin pençesinde yeni bir şevkle çırpınıyor. "Seni kaltak!"

Shane kapı aralığından Charlotte'a bakarak, "Sakin ol," diyor. "Hayatın darmadağın çünkü sen öyle sağladın Charlotte."

Ona bakıyor ve sonunda görüyorum - acıyı, özlemi, saklamaya çalıştığı aşkı. Ve sonunda bana çarpıyor.

"Bebek Shane'in, değil mi?" Ben soruyorum.

Bir hıçkırık serbest kalırken Charlotte başını sallar. Bacakları tutmaz ve Adam onu kanepeye geri yatırır. Shane şok içinde ona bakarken eliyle karnını kapatır.

"O benim," diye mırıldanıyor. "O benim bebeğim."

"Charlotte." Shane kanepenin etrafında dönüp Charlotte'un önünde çömelirken onun adını söylüyor. "Wesley mi?"

O kadar uzun süre ona bakıyor ki cevap vereceğini sanmıyorum ama sonra başını sallıyor. "Sarhoştuk," diye fısıldıyor. "Bana Mercy deyip duruyordun."

"Siktir," diye mırıldanıyor Karmen yanımda ve ben de başımı onaylıyorum. Bu çok kötü.

"Tanrım!" Shane elini saçlarında gezdirerek küfrediyor. "Neden bana gelmedin? Ne zamandır biliyordun?"

"Bir hafta. Hatırlamadığını da biliyorum, ne anlamı var ki? Sen beni istemedin ve ben de bir bebek yüzünden biriyle kapana kısılmak istemiyorum."

"Ama beni tuzağa düşürmeye çalışacaksın?" diye sordum.

"Ben sadece..." Sözleri kesiliyor. "yak," diye cümlesini tamamlıyor Karmen. Charlotte ona ters ters bakar ama sessiz kalır.

"Bu durumda olduğun için üzgünüm Charlotte. Ama Shane'in de dediği gibi, bunu kendine sen yaptın. İkinizin konuşması gereken çok şey var," diyorum sesimi alçak tutarak "Ama dairemde çıkmanı istiyorum. Barda istenmiyorsun ve bizden uzak durmanı istiyorum."

Charlotte'un kimden bahsettiğimi bildiğinden emin olmak için Karmen'i yanımda tutuyorum.

Karmen, "Bebeğin Shane'den olduğu ortaya çıkarsa, sınırlar hakkında tekrar konuşabiliriz ama o zamana kadar defolun," diye ekliyor.

Adam mutfağa gidip dolaplarımı karıştırırken Shane Charlotte'un ayağa kalkmasına yardım ediyor ve onu dışarı çıkarıyor. Çıkarken bana bir bakış attı, bakışlarında pişmanlık parlıyordu. O benim kardeşim ve hep öyle kalacak ama bunu kendi başına çözmesi gerekiyor.

"Ne yapıyorsun, Adam?"

"Bar sahibi olan birinin evinde nasıl içki olmaz?" diye soruyor öfkeyle. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Lenor parmaklarının arasından sarkan bir şişe burbonla içeri girerken, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Kulak misafiri oldum ve bu saçmalıktan sonra birinin içkiye ihtiyacı olacağını biliyordum."

"İşte bu yüzden seni seviyoruz," diyor Karmen şişeyi arkadaşından alırken.

On Birinci Bölüm

Üç Gün Sonra

Karmen Jones

Annesinin inci beyazı tabutunu taze toprağa indirirlerken Wesley'nin yanında duruyorum. Her şey Tommy'nin cenazesinden hatırladıklarına benziyor ama tamamen farklı. Birincisi, yağmur yağmıyor. Ayrıca kimse ağlamıyor.

Hayır. Hepimiz büyük bir kadına veda ederken herkes küçük gruplar halinde sessizlik içinde toplanmıştı. Blake kardeşlerin her biri kürsünün arkasında durdu ve hayatlarının büyük bölümünde onları tek başına büyüten kadın hakkında güzel şeyler söyledi.

Şimdi, dönüp evine gitmeden önce tabutunun üzerine toprak dökmelerini izliyoruz. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Limuzinde benimle birlikte olan adamların her biri sessiz, yeni gerçekliklerini düşünüyorlar ve ben bölmek istemiyorum. Geçtiğimiz günler çılgınca bir kasırga gibiydi ve hepimizi, özellikle de Shane'i çok etkiledi. Şu anda omuzlarında çok yük olduğunu biliyorum ama bugün bunun için uygun bir gün değil.

Eve vardığımızda Lenor bizi merdivenlerde karşılayıp içeri götürüyor. Kapının yanında Bayan Blake'in şişirilmiş dev bir fotoğrafı var. Geçen yılki panayırdan ve üç oğluyla birlikte gülümseyerek duruyor. Hız treninden yeni inmişlerdi, saçları dağılmıştı ve yanakları kızarmıştı. O anı çok net hatırlıyorum çünkü oradaydım, fotoğrafı ben çektim.

"Umarım bunu kullanmamda bir sakınca yoktur. Çok mutlu görünüyordu," diyor Lenor. Her şeyin planlanmasına yardımcı oluyor ve ne zaman ve nerede ihtiyaç duyulursa destek oluyor.

Adam onu alnından öpmeden önce sıkıca sarılıyor. "Bu mükemmel." Gülümsemesi içtendi, her ne kadar şimdiden gözlerinin dolduğunu görebilsem de.

"Arabaya kustuğunda ne kadar kızdığını hatırlıyorum," diyorum Shane'e bakarak. "Yine de aynı fuar değildi. Sanırım on yaşlarındaydım. Tommy bizimle birlikteydi ve sen çok fazla huni kek yemiştin."

Kahkahayı patlatmadan önce Shane'in kulaklarının ucu kızarıyor. Charlotte bebek bombasını beri ilk kez ondan herhangi bir duygu görüyorum ve biraz rahatlıyorum.

"Bir yıl sonra aynı şeyi yaptığın için başının belaya girdiğini hatırlıyorum."

Ve işte tam o anda üzerimize çöken bulut kalkıyor ve atmosfer değişiyor. İnsanlar konuşarak ve gülerek eve giriyor ve ne olduğunu hemen anlıyorlar. Onun kaçırdığı hayatın yasını tutmak yerine, yaşadığı hayatı kutluyoruz.

Evet, çok erken aramızdan ayrıldı ama dolu dolu bir hayat yaşadı ve biz de bunu kendimize hatırlatacak, en güzel anılarımızı paylaşacak ve onu eskiden olduğu gibi hatırlayacağız.

Wesley Blake

Cenaze töreni çok güzeldi ama onu mükemmel kılan şey herkesin annemle ilgili en sevdiği anıları paylaşmasını dinlemektir. Tüm bunlar olurken Karmen'in yanımda olması katlanmamı bir şekilde kolaylaştırdı ve kelimelerle anlatamayacağım kadar minnettarım.

Herkes gittikten sonra Adam üst kattaki odasına çıkar ve Lenor da evine gider. Shane'e bir telefon geliyor, o da dışarı çıkıyor ve bir daha geri dönmüyor. Karmen ve ben sessizce bulaşıkları yıkadıktan sonra kendimizi dışarı atıp onun evine doğru iki blok yürüdük. Yol boyunca bir yerde

siyah topuklu ayakkabılarını çıkarıyor ve ben de sanki bu bizim için her gün olan bir şeymiş gibi onları onun için taşıyorum.

"Burada yaşamamanın sakıncası var mı?" diye soruyor bana.

"Burası benim evim!" Alaycı bir öfkeyle söylüyorum ve o gülüyor. Verandada onu göğsüme doğru çekerek uzaklaşmadan önce derinden öpüyorum. "Nerede istersen yaşayabiliriz bebeğim. Seninle olduğum sürece mutlu olacağım."

"Klişe olduğunun farkındasın, değil mi?" diye soruyor gülerek.

"Sadece senin için," diyorum kapıyı iterek açıyorum ve eve girmemize izin veriyorum.

Eşiği geçtiğimde donup kalıyorum. Charlotte ve Shane duruyor. Silahını kardeşimin şakağına dayamıştı ve ben öfkeyle kükremek istiyordum. Charlotte'a fazladan bir hedef vermek istemediğim için Karmen'i arkamda tutuyorum.

"Charlotte, oluyor?" Sakince sordum.

"Hayatımı geri istiyorum. Hak ettiğim hayatı." diye mırıldanıyor. "Hak ettiğim hayatı istiyorum," diye tekrarlıyor.

"Bu senin hayatın," diyor Shane. "Kararlarının sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Charlotte silahının kabzasıyla şakağına vuruyor ve cesedinin yere düşmesini izliyorum. Bu durumda ne yapmam gerekiyor? Herkesi koruyamam ve o açıkça deli.

"Charlotte," diyor Karmen arkamdan. "Neden bunun hakkında konuşmuyoruz?"

"Kapa çeneni! Senden tek kelime duymak istemiyorum!" Elindeki silahı sallıyor ve ben ona bağırmak istiyorum, ama geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce sakinleşmesini istiyorum.

"Neden bana tam olarak ne istediğini söylemiyorsun? Belki bir şeyler yapabilirim."

"Kimsenin yapabileceği bir şey yok, her şey çoktan mahvoldu," diyor usulca. "Sadece hepinizin onun ne yaptığını, hayatımı nasıl mahvettiğini gördüğünüzden emin olmak istedim."

Silahı şakağına dayamasını izliyorum ve düşünemedem tepki veriyorum. Ona saldırdım ve yere yatırdım. Bir el ateş edildi. Gök gürültüsü gibi ve kulaklarımı çınlatıyor ama acı hissetmiyorum.

Silahı cilalı ahşap döşeme tahtaları üzerinde kaydırarak, Charlotte'u kontrol etmek için aşağı bakmadan önce yaralanmadığımdan emin olmak için hızlı bir zihinsel kontrol yapıyorum. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor ama herhangi bir yara bulamıyorum.

"Kaldır kıcını da evime gel!" Karmen, Shane'in yanındaki pozisyonundan telefonuna bağıyor. "Ve babanı da getir."

"İyi misin?" Telefonu kapattığında sordum.

"Hayattayım," diyor usulca. "Jacob ve Bay Wilson."

Sirenler havada yankılanırken altımda sıkışmış kadına bakıyorum. Polislerin gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Muhtemelen komşular tarafından çağırılmışlardır.

Ondan sonra her şey bulanıklaşır. Işıklar, polis ve sağlık görevlileri, Shane'in ambulansa bindirilip hastaneye götürülmesi ve nihayet Charlotte'un erkek kardeşi ve babasının gelişi.

Bay Wilson, kızını ayrı bir ambulansa bindirdikleri sırada memurlarla kısık sesle konuşuyor. Onlar ayrıldıktan sonra, Jacob mesafesini koruyarak bize yaklaşıyor.

"Aradığın için teşekkürler Karmen," diyor üzgün bir gülümsemeyle. "Bu karmaşanın içine sürüklendiğin için üzgünüm."

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum, hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışarak.

"Charlotte'un sanrısalları var. Son zamanlarda ilaçlarını bırakmaya karar verdi," diyor Jacob. "Bu sabaha kadar bunun farkında değildik."

Karmen soluk soluğa kalıyor. "Bebek ne olacak?" diye soruyor.

"Bu yüzden bıraktı," diyor Bay Wilson. "Hapların bebeğe zarar vereceğini söyledi."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. Onun için üzülüyorum ama sevdiğlerimin güvende olacağını bilmem gerekiyor.

"Kaliforniya'daki tesise geri dönecek," diye üzüntüyle yanıtlıyor Jacob. "Hamileyken durumunu dengeleyemezlerse, doğum yapana kadar onu orada tutacaklar."

"Bize babanın kim olduğunu söylemedi," diye araya giriyor Bay Wilson. "Siz biliyor musunuz?"

"Kardeşim Shane," diyorum.

"O zaman onun ve bebeğin durumu hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim," dedi ve uzaklaşıp arabaya binmeden önce.

Jacob babasına katılmadan önce usulca, "Özür dilerim," diyor.

İlk defa adama karşı hoşnutsuzluktan başka bir şey hissediyorum. Görünüşe göre kapalı kapılar ardında pek çok şey oluyor ve bir insanın gerçek durumunu ya da motivasyonlarını, bizi içeri alana kadar asla bilemiyoruz.

Karmen en alt basamağa oturur ve bir iç çeker. "Bu çok fazlaydı."

"İyi misin?" Ona katılarak sordum.

Bir hıçkırık kopuyor ve başını sallıyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve bitene kadar ağlamasına izin veriyorum.

"Yatağa gidebilir miyiz?" diye soruyor usulca. "Sadece uyumak istiyorum."

"Ne istersen , bebeğim."

Sonsöz

Altı Ay Sonra

Wesley Blake

Altı aydır hayatımız nispeten normale döndü. Karmen ve ben resmi olarak çocukluğumun geçtiği eve taşındık ve orayı kendi evimiz haline getirmeye başladık. Bar da hızla büyüyor.

Karmen daha iyi personel işe almayı ve sahip olduğum personeli yeniden eğitmeyi kendine görev edindi. Ayrıca bizi sosyal medyaya taşıdı ve sadece yerel grupların sahne alması yerine hafta sonları çalmaları için farklı müzisyenlerle anlaştı. Sosyal medyamız hızla geliyor ve insanlar başka şehirlerden gelip işletmemizi ziyaret ediyor.

Lenor bir işletme kredisi aldı ve yolun aşağısındaki B&B'yi satın aldı, böylece uzaklardan seyahat eden herkes orada uyuyor ve işinin büyümesine de yardımcı oluyor.

O kadar iyi gitmeyen başka şeyler de var. Shane gibi. Charlotte'u görmek için iki haftada bir California'ya gidiyor ama henüz göremedi. Kimseyi görmeyecek, kendi ailesini bile. Umarım bu zamanla değişir ama şimdilik bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Yine de babasıyla bir anlaşmaya vardı. Eğer bebek ondan olursa, tüm ebeveynlik hakları, çocuğu görmelerine ve tanımlarına izin verilmesi şartıyla ona devredilecek. İş bu noktaya gelirse, muhtemelen en iyisi bu olacaktır. için kalbim acıyor ama yine de konuda yapabileceğim bir şey yok.

"Ne düşünüyorsun?" Karmen arka güverteye çıkıp bana bir bira uzatırken soruyor.

"Hayat ve ne kadar değiştiği." "Bunlar iyi düşünceler mi?"

"En iyisi," diyorum onu kucağıma çekerek.

Güneş batarken ve yıldızlar gökyüzünü doldururken sessizce oturup getirdiği birayı paylaşıyoruz.

"Düşünüyordum da," diye başladı ama ben sözünü kestim. "Evlenmeliyiz."

"Eğer bu bir teklifse, tarihin en kötüsü olmalı," diyor ve kıkırdıyor.

"Teklif, istemediğim bir şeyi istediğim anlamına gelir. Ben sana söylüyorum," diye cevap veriyorum. "Ayrıca, birlikte yattığımız ilk andan beri seni hamile bırakmaya çalışıyorum, yani bu sadece bir zaman meselesi."

"Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Tabii ki. Ama beni sevdiğini söylediğinde bana cevabını zaten vermiştin."

Özgürce gülüyor, hayatımda duyduğum en güzel ses. "Tamam. Seninle evlenirim."

"Teşekkürler," diyorum gözlerimi devirerek ve kot pantolonumun cebine uzanıp yüzüğü çıkarıyorum, bu hafta yeniden ölçülendirdim ve parmağına takıyorum.

"Wesley," diye soluk soluğa parmağına bakıyor. "Öyle mi?"

"Annemindi. Birkaç yıl önce bana vermişti. Bunu takmayı hak eden kadını bulduğumda anlayacağımı söylemişti."

Kucağımda dönüyor, beni öpmeden önce bana sarılıyor. Yumuşak ve tatlı bir öpücük ve hiç bitmesini istemiyorum. Bittiğinde ise kalbimin sahibi olan kadına gülümsüyorum.

"Seni seviyorum Wesley Blake," diyor parlak bir gülümsemeyle.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Son

Jade Marshall hakkında

Jade Marshall Güney Afrika'da doğdu ve halen kocası, kızı ve dört köpeğiyle birlikte orada yaşıyor.

İlk aşkı her zaman yazmak olsa da, sertifikalı bir CCTV teknisyeni olarak ülkeyi geziyor ve her gün yeni insanlar tanıyor.

2020'den bu yana yirmiden fazla romanı ve çeşitli antolojilerde yer alan öyküleri yayımlandı.

Jade en çok Katu Wolves serisi, Gypsy Bastards MC serisi ve Cammareri Ailesi'nin yazarı olarak tanınıyor ve şu anda aynı anda birkaç proje üzerinde çalışıyor.

Çalışmadığı ya da yazmadığı zamanlarda fotoğraf çekmekten, okumaktan, birinci şahıs nişancı oyunlarından ve korku filmleri izlemekten hoşlanıyor.

Yazarla takılmak, ödüller kazanmak, harika kapakları ilk önce görmek ve Jade'in kitaplarını sosyal medyada desteklemek ister misiniz? [Jade](#)'in Facebook'taki okur grubu Jade [Marshalls_Book B!t@ #*s'a !_katılın](#)

[Jade'in haber bültenine buradan kaydolabilirsiniz](#)de .

www.jademarshallauthor.com

Jade Marshall Yazarının Diğer Kitapları:

www.evernightpublishing.com/jade-marshall

Bu kitabı beğendiyseniz, siz de beğenebilirsiniz:

[Sasha R.C.'den Lost in Me](#)

[Sam Crescent'tan Bir Asi Kazanmak](#)

[Sydney Scott'tan Genç Kızla Çıkmak](#)

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

KURT

Çingene Piçleri MC, 1

**Jade Marshall Telif
Hakkı © 2020**

Örnek Bölüm *Hadley*

İşimden nefret ediyorum.

İnsanların bana acımasını sağlamak için söylediğim bir şey değil. Mary's Rib Shack'te çalışmaktan gerçekten nefret ediyorum. Berbat, kaşındırıcı bir kumaştan yapılmış leylak rengi tek parça üniformadan nefret ediyorum. İşletme sahibinin varlıklarımızı göstermemizden hoşlanmasından nefret ediyorum, bu da üniformalarımızın bacak çevresinin kısa ve boyun çevresinin düşük olması anlamına geliyor. Özellikle B kuplarımı göstermekten hoşlanmıyorum, özellikle de müşterilerimize. Mary's'in Gypsy Falls şehir merkezinde olmasından nefret ediyorum ve buraya gelen insanlar en iyi ihtimalle yarım yamalak, ama çoğu tamamen ürkütücü. Ama Mary nakit ödüyor ve benim de ortalıkta görünmemem gerekiyor.

Bu benim tercih ettiğim bir şey değil, daha çok zorunluluktan dolayı yaptığım bir şey. Kanun dışı bir motosiklet kulübünün etrafında büyüdüm, daha sonra kendi hatam olmadan kızdırmayı başardım, ekleyebilirim - kalmak için kaçmak ve saklanmak anlamına gelir

Yaşıyorum. Eğer King beni ele geçirecek olsaydı, hayatta kalamazdım. Ölümün her gün peşimde olduğunu ve beni her an yakalayabileceğini bilmek, başımı her zaman eğmemi sağlıyor.

Lokantanın bulunduğu bölge, her iki köşede bir uyuşturucu satıcıları ve var olmayan polis müdahale oranı ile ideal olmaktan çok uzak. Çatlamış ve yer yer soyulmuş muşamba döşemeden, solmuş deri kabin koltuklarına ve berbat müziğe kadar Mary's Rib Shack'te nefret etmediğim tek bir şey bile yok.

Öğleden sonra dörtten gece yarısına kadar, kapanış saatine kadar akşam vardiyasında çalışıyorum. Bu cehennem çukurundan kurtulmak ve kendime daha iyi bir hayat sağlamak için çalışabilmek istiyorum. Hedeflerim var ve garson olmak bunlardan biri değil.

Bir gün kendi dövme salonumu açabilmek istiyorum. Kendimi bildim bileli çizim yapmayı sevdim ve yıllar geçtikçe zanaatımı geliştirdim. Buna bir de bir dövme salonunda çıraklık yaptığım ve en iyilerden birinden öğrendiğim gerçeğini eklerseniz, işte hayalim. Hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey.

"Hey, buraya biraz daha kahve alabilir miyiz?" bağıriyor benim bölümümde oturan motorcu kılıklı adam.

Az önce içeri girdiklerini gördüm ve tüylerim diken diken oldu. İlk içgüdüm kaçmak, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde buradan gitmekti. Armalarına bir göz attıktan ve kulüplerini tanımadıktan sonra kendimi sakinleştirebildim.

Masalarına doğru ilerlerken titriyor ve bacaklarım güçsüzleşiyor. Motorcular beni korkutuyor. Bazı motorcular değil, tüm motorcular.

Yanındaki diğer üç adam oldukça normal görünüyor, ancak gözleri olan herkes durumun böyle olmadığını anlayabilir. Biri sarışın, ikisi koyu kahverengi saçlı, hepsinin bira göbekleri çıkıktı. Dördüncü adam, yani

Az önce konuşan ve bu neşeli uyumsuzlar grubunun lideri olduğunu varsaydığım kişi beni ürpertiyor.

İri yarı, iri yarı ve kel, kolundan bileğine kadar uzanan bir yılan dövmesi var. Cafcaflı ve kötü yapılmış, hiçbir detayı yok. Ben bardakları doldururken adam çamur rengindeki gözleriyle bana bakıyor. Gözlerinde hiçbir derinlik yok, sadece düz bir ölümlük var ve ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınmaya çalışıyorum. Dört bardağı da doldurup uzaklaşmaya başlıyorum ki iri bir el bileğimi kavrayıp beni geri çekiyor. Yine o sürünme hissinin tenimin üzerinde dolaştığını hissediyorum. Onun elinden kurtulmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Neden bir dakikalığına bizimle oturmuyorsun, sevgilim?" diye soruyor lider bana.

"Yapamam. Vardiyam var ve müşterilerimin yanına dönmem gerekiyor," diye cevap veriyorum kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışırken.

Nefes alışım sıklaşıyor ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Ellerini üzerimden çekme ihtiyacı neredeyse beni eziyor.

"Pekala, Mary için sorun olmaz, siz bizimle otururken diğer garson da müşterilerinizle ilgilenebilir."

Güven verici olması gereken ama beni daha da ürkütmeye yarayan bir ses tonu kullanıyor. Kolumu çekti ve dengemi kaybedip öne doğru devrildim ve kalan kahvenin yarısını pantolonunun önüne döktüm.

"Seni aptal fahişe," diye bağırıyor.

Ben tepki veremedenden suratıma ters bir tokat atarak düşmeme neden oldu. Başım önce tezgâha, sonra da büyük bir gürültüyle yere çarptı. Yerde yatarken tek düşünebildiğim bunun Mary's'teki son günüm olduğu. Burada bir gün daha çalışmaktansa lanet olası sokakta yaşamayı tercih ederim. Kendime gelip gözlerimi açtığımda tam bir kaos olduğunu görüyorum. Masadaki herkes ayağa kalkıyor. İki siyah saçlı adam

Az önce bana tokat atan adam. Ellerinden kurtulmak için elinden yapıyor ve gözlerini lokantanın ön kapısına dikmiş durumda.

Storm, en iyi arkadaşım, kapının girişinde duruyor. O, uzun siyah saçları mor çizgilerle kaplı, tam kol dövmeleeri - benim sayemde-, küçük bir beli ve tamamen doğal C-cup göğüsleri olan minyon bir Asyalı kadın. Storm sokakta yaşadığı zamanlardan kendini nasıl savunacağını biliyor. Bir striptizci olabilir ama bir daha asla bir erkeğin üstünlük sağlamasına izin vermeyecek. Görünüşe göre, acı verici bir ders aldı ve çabucak ona kendini nasıl savunacağını öğretecek birini buldu.

Üç inçlik ince topuklu ayakkabılarıyla silahını doğrudan adama doğrultmuş halde, bu canavar adamın karşısında dimdik duruyor.

"Engerek, neden küçük ahbaplarını alıp gitmiyorsun?" Bu adam karşısında son derece sakin ve bir an için onun özgüvenini kıskandım. Yerdeki yerimden kıpırdamadım ve bir korkak gibi aralarındaki konuşmayı izledim.

"Sizin türünüzün burada hoş karşılanmadığını gayet iyi biliyorsunuz. Yoksa bir arama yapmam mı gerekiyor?" Kot pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarırken sakin görünüyor.

Viper ona tekrar saldırmaya çalışır ama sarışın adam aralarına girer.

"Gitme zamanı," diyor ve diğer iki adam Engerek'i lokantanın diğer tarafındaki kapıya doğru çekmeye başlıyor.

"Seni yakalayacağım. Sen ve küçük garson arkadaşın. Bunu ödeyeceksiniz. Beni duyuyor musun, Storm? Sen ve o küçük şıllık!" diye bağırıyor dışarı sürüklenirken. "O amcık kulübü seni kurtaramayacak."

Motosikletlere binip uzaklara doğru kükrer kükremez Storm silahını çantasına geri koyuyor ve bana doğru koşuyor. "Oh, tatlım. sen iyi misin?" o

hasarı incelemek için saçlarımı yüzümden iterken soruyor.

"Çok acıyor ama yaşayacağım. Yarın morarmış olacağım ve muhtemelen kafamda bir yumurta olacak ama iyi olacağım." Yerden kalkarken ona güvence veriyorum. "Yardımanın için teşekkürler."

Storm bana gözlerinde sempati ile bakıyor, bu açıklayamayacağım kadar nefret ettiğim bir şey. Geçmişimi tetikleyen bir şeyle karşılaştığımda dönüştüğüm zayıf, kırılmış, korkmuş küçük kız olarak görülmekten nefret ediyorum. Geçmişim beni kendime bile itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiliyor. Pek çok şey beni tetikleyebiliyor ve kendi içime dönmeme neden olabiliyor. Yıllarca, seçkin birkaç kişi dışında kendimi insanlardan soyutladım. Storm ile olan arkadaşlığım sık sık sınırlarımı zorluyor ve her seferinde küçük bir itme ile dünyaya yeniden katılmama yardım ettiğini hissediyorum.

Cevap vermek için ağzını açtığında, Mary köşeden çığlık atarak gelir.

"Sizi aptal sürükler. Ne yaptığının farkında mısınız?"

Konuşması sırasında oksijensiz kaldığı için yüzü kan kırmızısı ve aşırı şekilli, ağartılmış sarı saçları etrafa uçuşuyor.

"O pislikler ikiniz yüzünden evimi yerle bir edecekler!"

"Senin derdin ne lan?" Storm ona ters ters bakıyor. "Çalışanlarından biri saldırıya uğradı ve senin tek derdin kendi işin mi? Sen nasıl bir insansın?"

Mary, Storm'a hançer gibi bakarken ben kendimi Ayaklar.

"Neyim var benim?" Mary çığlık atmaya devam ediyor. "O heriflerin kim olduğunu ve onlarla uğraştığında ne kadar kötü olabileceğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diyor Storm sakince. "Bunlar gevşek sikli Mongrels MC ve kimsenin başına bir şey gelmeyecek.

Papa onların kendi bölgesinde olduğunu duyunca çılgına dönecek."

Mary, Storm'un aslında ne hakkında konuştuğunu bildiğini fark ettiğinde çok üzülür.

"Şimdi," diyor Storm, omzunun üzerinden bana bakarak, "Hadley'i eve götüreceğim ve yüzüne biraz buz koyacağım. Masasını sen karşılayacaksın ve kaçırdığı saatler için ona ödeme yapacaksın. Çünkü iyi bir patron böyle yapar."

"Oh, git bir sikte boğul, Storm. Bana lanet olası işimi nasıl yürüteceğimi söyleyemezsin. Neden sen ve Hadley eşyalarını toplayıp gitmiyorsunuz çünkü daha fazla dikkat çekmek istemiyorum."

Sakince bana döndü ve gözlerimin içine bakarak "Kovuldun" dedi.

Ben daha ne yapacağımı düşünmeden yumruğum fırlıyor ve Mary'nin burnuna çarpıyor.

Burnunu kapatırken onursuz bir çığlık atıyor. "Seni amcık! Lanet burnumu kırdın."

Kendimi toparlamadan önce ona bakıyorum. Bugün benim kırılma noktam olabilirdi. Hayatımda hiç ama hiç başka birine el kaldırmamıştım. "Oh, ısır beni, Mary. Sen lanet bir sürtüksün ve ben bırakıyorum."

Mary'ye vurmak, ona defolup gitmesini söylemek ve işimden ayrılmak arasında kendimi dünyanın zirvesinde gibi hissediyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kendimi savundum.

Yüzümde gerçekten çılgınca bir gülümseme olduğundan emin olduğum bir ifadeyle ondan uzaklaşıyorum. Lokantanın arka tarafına, kişisel eşyalarımın bulunduğu dolaba yöneliyorum ve boktan üniformamı değiştiriyorum. Derin bir nefes alarak az önce ne yaptığının farkına varıyorum. Kendimi savundum ama bu süreçte sahip olduğum tek işi de bıraktım. Kirayı nasıl ödeyeceğim, yiyecek nasıl alacağım ya da lanet arabamın tamir masraflarını nasıl karşılayacağım? Boku yedim.

Bununla oyalanmak yerine omuzlarımı ön tarafa doğru yürüyorum. İnsanlar Mary'nin etrafında toplanmış, Storm ise ön kapıdaki yerinden sırtlıyor.

Mary'ye bakıp gülümsüyorum. Lokantadan çıkarken tek parmakla veda selamı veriyorum, bir sigara yakıyorum ve eve doğru yürüyorum.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/the-wolf-by-jade-marshall

EVERNIGHT YAYINCILIK ®

www.evernightpublishing.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.